

# SPONZORUŠA POHOTNICA

Nedeljko Meseldžija

I deo

*Compact pressov bestseller autor*



SPONZORUŠA,  
ŽENA OD VATRE I & II DEO I POHOTNICA I & II DEO  
SU NASTAVCI ROMANA SPONZORUŠA, KOJI JE  
ŠTAMPAN U NEVEROVATNIH 100.000 PRIMERAKA

www.crowarez.org  
www.bosnaunited.net

Autor: NEDELJKO MESELDŽIJA  
SPONZORUŠA

Cvrčak iz mog mobilnog oglasio se i ja otvorih oči. Atmosfera moje sobe odmah mi ispuni ženice. Proteglila sam se i nekoliko trenutaka razmišljala šta dalje. Znala sam da sam sama u stanu, da su moji već otišli putem svakod-nevice. Uobičajena kafa na brzaka, pakovanje. Via lift, ulazak u krš od automobila, kojim moj Radomir prvo odveze Zoricu na posao, a zatim i sebe.

Moji matorci odazivaju se na ta imena, okvir na koga sam se navikla od kad sam progledala.

Spoznala okruženje, kretanje.

Lonac u kome sam, koji neprestano ključa i izliva se, zove se Beograd. Ali, sadržaj njegov je sladak, barem za mene. Slast iskušenja, dani i noći koje se nižu...

Niska muškaraca koji promiču, zaustavljaju se, ostavljaju svoj trag. Ili bivaju istog momenta zaboravljeni. Likovi koji me gutaju očima, rastržu u svojim pohotnim maštarijama. Face u skupim odelima, u perju koje miriše na novac, na moć. Dolaze u moju blizinu u automobilima s petocifrenim i šestocifrenim dolarskim cenama, postavljenim kožom.. Muškarci, da.

Muškarci stariji, muškarci mlađi. Iskusniji i sporiji i oni brži i slađi. Kaleidoskop likova preda mnom, koji se movaju i koji plešu. Kao tetrebi uspaljeni, kao vukovi za seks napaljeni. Volim da neopaženo posmatram izraz na njihovim facama kada su za mojim stolom, u mojoj blizini. Kad mogu da u svojim nozdrvama oseće miris mog parfema. Moje medene puti koja ih tako zaluduje.

Da maštaju, da misle. Da žele. I da im ta želja postane zvezda vodilja. Kako da me povale, da me imaju.

Slatko je kad su treperavi. Musavi i uzdrhtali. Meki su tad. I moj glas, moj šapat... U njihovom uvu, dok se moj jezik tamo gura, dok im grickam usnu resicu, a prsti pipaju i traže, traže... Da pritisnu i draže, da ih obezglavim kao crna udovica svoje ljubavnike. Jer u tome je moja čar.

Moja zagonetka, rebus.

Šta želim od njih, šta hoću. Dok im se dajem. Kad želim danju, kad želim noću. U automobilu, u opijenom ekstazijem ludilu. U apartmanu, dok balavi mi uvo i govori da će zauvek ostaviti ženu.

Slušam, smejem se. Dok ne svrši dahćući, a ja pokupim svoju cenu. Na Meduzi, splavu, dok drpa me za butinu i predlaže orgazam, ne jedan, do bola. Pa hajde. Kažem, ako je moja cifra okej. I kad se posle lagano svlačim, sve dok pred njegovim očima ne zablistam, golcata, gola. U sebi se cerekam, jer slavim. Još jedan mišić je u klopci, krletki mojoj uskoj i vlažnoj. A ti se, na krevetu, some, pohotno smeji. Jer, ovo je Beograd. Grad za mene.

Koji me je jutros još jednom probudio. Matorci uveliko u mašini su. Ja se teglim malčice još, ustajem. Spavam od svoje prve menstruacije sasvim gola. Dodir čaršava, kao i muške kože, privlači me. Navlačim bademantil i pod tuš. Dok množina prohladnih kapljica masira moju kožu, pokušavam da se prisetim događanja od juče. Nešto mi je sve kao u magli, ali ništa zato. Postoji moj podsetnik, moja Dani. Danijela, duže, moja najbolja fren-dica. Ona i ja, kao, na prvoj smo istorije umetnosti. Porok i lepote prošlosti koje nam profani neštedemice nude. Ma i to je sve okej, ali nama dvema nešto ne ide. Odlažem razmišljanje o faksu u neku fijoku u mojoj glavi.

Poseban fajl za takve stvarčice.

Od prohladne, osvežavajuće vode, bubre mi bradavice, steže se međunožje. Trljam se penom, šamponiram. Petnaest minuta kasnije i osušena, biram krpice za izlazak. Tange i laki brus, mada mi on za moje sifone i ne treba. Još uvek prkose sili zemljine teže i štrče kompletnim obimom nagore. Za razliku od silikonki koje viđam na svakom koraku.

Uskačem u džins, patike. Torbica o rame, sa svim stvarčicama koje su potrebne. Pred ogledalom u hodniku proveravam još jednom svoju šminku, izraz, svoj look. Besprekorno, kao i uvek.

stavljam rejbanke i ključ u bravu.

I hajde, Nataša.

A to sam ja.

Natalija, Nataša.

Ona lutka od devetnaest godina, koja je potražila svoj lik u ogledalu. I od njega dobila istovetan, svakodnevnii odgovor. Slatka i glatka. Vrela i medena ćela, do bola smela.

A oni, muškarci svih fela. Mužjaci, što za sebe najčešće pogrešno misle, da su bogomdani kresači. Oni su tamo, napolju.

Oni su moja meta.

Moj cilj.

Moj ubod i moj seksi razrađen stil.

Jer, ne biraju oni, biram ja. Dajem im da gledaju, da dodirnu i stegnu. Istreseni obećanje i maglu.

Navlačim ih, davim. Dok se ne upecaju i zakoprcaju. Dok ih među noge ne stavim. I tada su glina, ila, običan vosak. Eto.

Lift me spušta do prizemlja.

Otvaram vrata i novi dan me poljubi u obraz. U izlogu prekoputa vidim dugoruku jahačicu, insekt crnu udovicu... I sopstveni, opojno slatki, mirišljavi, zeznuto zavodljivi odraz.

I kreni, Nataša.

I kresni se. Nataša.

Jer meni toliko, toliko treba!

U taksiju javlja se cvrčak. Čitam poruku, prisećam se. Dok se vozim do Danijeline zgrade na Slaviji, razmišljam. Moj profa s faksa, slikarstvo, vajarstvo, prošlo i sada... Sve ono što je trebalo da naučim i znam. Padavina na ispitu visila mi je nad glavom kao topovsko đule. Nisam imala nijedan položen ispit i pre ili kasnije, moji će početi da vrište.

U mojoj glavi kucka.

Vraćam iz memorije lik.

Lik ima ime. Goran. Venae sedine oko glave, što pada mu do ramena. Češće i konjski rep.

Fazonira kul odnos s nama, gušćicama, a uvek mu u zenicama pohotljivo šija želja da nam ga metne. Pariz, odavno otkriven za njega. Monmartr, mansarde, kuliranje...

Dok neka bogata ispijena kontesa nije otkrila na tom mladom beogradskom jagnjetu senzualne linije kasnih uboda u njenu sasušenu ribu. Možda je preferirala i Hz, ko zna? Ali, kako sam bila obaveštena od onih koje su za šesticu dale ribicu... Lik je voleo samohvalospeve. Kulov do jaja, ali uspeli kulov iz beogradskih predgrađa. Identično i u gradu Svetlosti, jer Pariz je otkrio Njega.

On je otkrio Pariz. Možda mu ukus i sok iz kontesine ribe nije bio gutljiv, ali ipak je okoliš Pariza zamenio za prvu mansardu. I prvu

izložbu. A zatim i druga, treća... Studio i lova do krova.

I jarac se vratio kući.

Da sipa znanje i pije sokiće iz mindžica mladih naivki. Gde ono...? Dok se taksi zaustavlja ispred Danijeline zgrade, sećam se. Atelje na Dorćolu, vila na Dedinju. U ateljeu izbor, modeli i kresačina. Prepodnevna, dnevna i večernja jebačina. U vili rospiija, koja se ogrće vizonom i na njegovim izložbama ko nesita i uspaljena keruša zavija. Ukratko, zmija.

Dani mi otvara vrata. Cmok, cmok i u njenu sobu. Samo je u Bebi Dol spavaćici fazonu, još dremaljiva.

- Sedi negde - kaže mi. - Moram danas malo da sredim sve ovo. Pa ne ideš valjda na faks?

Pokazujem joj poruku.

- Opa! Pa jarčina se zagrejala do jaja, maco! Pa zato te je skidao očima dok je predavao poslednji put.

- Ali, otkud mu moj broj?

Cereka se dok nešto traži po torbici. - Ej, bila sam malo sluđena, znaš... Ti si već bila otišla, znaš.

Prišao mi je na hodniku i onako... - iskrivila je vrat i usta, imitirajući ga.

- Koleginice, znate... Izložba, vrlo skorašnja... Ma, sranje od izgovora, do neba! U tebi je naslutio talenat za modela... I znaš, htela sam da ga maršnem do Save, ali onda sestra pomisli... Kad ćeš da skineš njegov predmet, a? Sležem ramenima. - Pa nikad. Nikad i ne slušam.

- Eto. I tako mu ja dam tvoj broj. A to je bilo prekjuche, sećaš se? I sad je sigurno u ateljeu, kao što jeste i sad te je cimnuo na mobilni.

Pružna mi jednog belog medu. Gutnem ga iz cuga, tek da se otkravim. - Pa šta misliš? Da odem?

- Pa idi. Idi.

- Čula sam da je džukac. Hoće za džabaka da kresne, a onda vrda, traži još i još.

- Ma, muvaj ga. Neka se ofira. Traži devetku, ništa manje.

Beli meda klizi do mog želuca, topi se. Pola sedimo-pola ležimo, kuliramo. - Meni ne treba jebena devetka, Dani - kažem. - Meni treba lova, keš. On je pun ko brod, mamicu mu iz bulonjske šume! Vozi

Pajera, kulira džins od hiljadu evra i hoće za šesticu da ga zagnjuri u moju ribicu!

- Iskuliraj ga, Nataša! Jeste pariški džukac. Sigurno će da ti namešta sise levo, sise desno...

Okreni mi guzu ovako, namesti je onako. Vaška je, ali ga veži. On voli da loče skupa francuska vina, znaš... Škljocni ga preko kamere kad se obeznani, navuci ga!

- Koliko znam, modele plaćaju. Bez stotke neće biti skidanja.

Cvrčak cvrči.

Jarac iz Pariza, povratnik iz Beograda, nestrpljiv je. Jer, on je. - Tvoj je - kaže Danijela. - Pošalji mu poruku da stižeš. I veži mu muda, Natali.

I vezaću mu, u to je mogao da bude siguran!

Gurnem još jednu Danijelinu pilku. Ovoga puta je mali, ružičasti zeka na omotu. Ružičasti zeka klizi, klizi. Dajemo jedna drugoj francuski, vlažni poljubac i kezimo se. - Ovo ti je predigra za profana, mačkice. Ne dozvoli da te pederčina iskulira. Da misli kako si radodajka za ocenu.

- Pa, nije mi on mentor, mamicu mu. Bez stotke se ne skidam.

- A šta ako hoće jeb?

- Pa, nisam ja državna lutrija, da proba na greb-greb! Model je stotka. Lizanje dvesta. A jeb trista.

- Ma, sigurna sam da ga je bacao u nesvest zbog tebe.

- Vidimo se - kažem, ustajem.

- Gde ćemo večeras?

- Kad ga otkačim, iskuliraću matore na kratko i evo me kod tebe. Iskuliraj malo, nemoj da se nagutaš mede i zeke.

Izlazim, silazim.

A dan, majski. Lipe, kao, negde cvatu.

Dok hodam ka taksi stanici, kuliram izloge. Mamice, kakve čarapice, kakve cipelice! Sve sjaktave, skupe. Inostrane, poželjne krpice. I sve, jebote, što baš meni treba! Ne ovaj, tri godine izlizani džins, što kuliram ga da je u fazonu. Kao da ne vidim pizde na faksu u čemu su. Sve što je na meni i zimi i leti, u jedne njihove sandale stane!

Dok sebi nisam rekla: dosta.

Ma, dosta Radomire i dosta Zorice. Dosta mi je i seknd hend prodavnica, dosta jakni iz drage, treće, pete ruke! Da se na meni vidi i Jangce i okolina Pekinga. Da vidim osme-he lakovanih pizdi na faksu i oko njega. I zašto, čemu? Ko ima, ima. Ko nema, nema. I tamo sam učaurila Radomira i Zoricu, a ja, ja, Nataša, zaslužujem mnogo bolje!

I zato sam ovo što jesam.

Sponzoruša.

O, a jesam li zaista to? Razmišljam iznova o tome dok me jelou keb beogradski spušta na nižu nadmorsku visinu od Danijeline Slavije. Jesam li, jesam? Ili, možda i nisam? Koliko njih se kreše i naplaćuje za to? Moja Zorica, naprimer.

Kad joj treba nova tašna, a ona zaboravi na sinoćnu glavobolju... Radomir, moj matori, podvižnik u firmi koja je preteča Titanika i koju on i njemu slični, žele da spasu. I on je isti, sponzoruša muška. Dam-daš sistem. Moje telo je zabranjeno voće... Što ga mnogo muško oko gleda, skida.

Koje mnogi žele, hoće.

Nisam, nisam, govorim sebi dok koračam. I ne mogu da ne vidim. Kako se okreću, bulje. Dok moja guza vrcka. I to im ja darujem besplatno. A ono ispod košta, o, da.

Dorćol. I ulica pomalo duga. I nalazim zgradu u starom, prastarom posledragoramom stilu.

Stanem za tren.

Dorćol miriše na pivo, na majsku vrevu. Blizu je reka, talasi i na splavovima noćna dreka. Pijačni zvuk, odnekud. I rika četvorotočkaša. I tu, ovde. Na poslednjem spratu, On. Koji me nestrpljivo osluškuje, čeka. Naoštrenih prstiju i jezika. I možda, ako je nešto jače gurnuo, ukrućenog patka.

I lift, naravno, ne radi.

Možda je to još i bolje, mislim. Ribica će mi se orositi mirisnim znojem, a te kapljice, znam, on bi da srče. Pa, može.

Za dvesta. A patka za trista. Pa evo me, Parizlijo. I zvonim.

Otvorio mi je baš On i niko drugi.

S nekim dobrodošlica osmehom, u zamazanom fir-menom Versace džinsu. Pa, može ti se, drkošu, pomislih.

Prelazim odmah na stvar. - Zdravo - kažem, a njemu, kao, malo laknu. Moj osmeh i moje sise, probijaju led.

- Zdravo, Nataša - odgovorio je i propustio me da uđem. - Mislio sam da nećeš da dođeš.

Njegov atelje je kompletno preuređeni tavanski prostor. Štafelaji, moleraji. Aktovi, razrađene i raščepijene piće svih boja. Valjda da me i impresionira., šta li? Ja, lutkica i ludica, kao neodlučna, stojim na sredini zamke ateljea.

- Oprosti - brblja užurbano profinjenim, profesorskim stilom. - Kod slikara je uvek ovako... Jesi li za nešto osvežavajuće, Nataša?

Ja, kao, po zidovima gledam. Ispod ukoso nameštenog velikog prozora, ležaj za četvoro. I skupa, prava koža. Miriše malo boja, malo vinski talog i prosuta po koži sperma. Koliko njih pre mene?

I već je uz mene. Skidam naočari, stavljam ih u torbicu. Da mu bolje vidim oči, malo skupljene ženice. I već, sigurna sam, kartografiše moje telo. Da stavi jezik u moj pupak. Da dirne đokicom moj šupak. Da guta moje bradavice i guče fazanski nešto, vesto. Ali, Nataša nije zapaljena koka, o, ne.

U ruci drži čaše.

Na licu imam dve jamice. Moj osmeh vlazi njegova muda, čupa mu srce, vidim. - A staje to, profesore? - pitam.

- Alkohol?

- O, pa ništa strašno. Francusko vino je moj mali stimulans... - pa i smeška se malo. -

Afrodizijački inspirans.

- Pa, može malo - foliram se, kao. - Napolju je baš toplo. Slikate nešto novo?

Njegov dah bi da napuni moja usta. Davim ih vinom i nema greške. Ovo jeee skupo! I sama ova tavanska rupa, stoje preoblikovana u orlovsko jebačko gnezdo, koštala je k'o naš stan za troje.

Miriše lova, prosuti leđni znoj što upila je koža.

- O, a zašto ovako zvanično, Nataša? Možemo, barem u ovakvim momentima da budemo na per tu, zar ne? Ja sam ti profesor, ali, ko zna... - neiskren osmeh, pun lažnjak, kida mu donju usnu. -

Ko zna, možda ćemo jednom biti i kolege.



I, kao, leva ruka mu već gladi moje rame.

- A zašto baš ja - pitam. - Kao vaš model?

- O, da, da... Zamolio sam Danijelu za tvoj broj... Možda sam postupio netaktično, molim te da mi oprostiš, Nataša... Još me drže pariški maniri - i sad je to olakšavajući smeh.

I ja se, kao, smeškam. Ali, ne padam u trans. Njegovi prsti klize. I neka klize još malo. Htela sam da ocenim njegovu trenutnu zapaljenost. Da li da kuliram, ili pravo u glavu. Ipak, treba mi ta lova. I on naliva drugu.

- Odmah sam video tvoj lik... - govori davno zapamćene fraze, proveravane i overavane stotinama puta - osetio sam neku čudnu, iz tebe zračecu magiju, Nataša... Tajanstvenost.

Ma koga zezaš, pederu, mislim. Ti bi prečicom do ribice pileće. Meni do jaja i šestica nekad u magli, tajanstveno... Tebi jeb do kraja, otkriveno. I da me mažeš po platnu i sereš sličnim sebi o tome kako se krešem.

Ali, srkućem. I dalje stojim.

Ruka mu je na mom bedru.

- A kako to mislite... misliš? - ispravila sam se. Vraćam ga iz predjebačine u mislima u realnost ateljea.

- A šta to?

- Pa, ja. Kao model.

Iskapio je čašu, odložio na bojom oblepljeni stočić, na kome su stajale tri čaše crnjaka. Toliko je valjda, mislio da mi je mera. - Pa, danas sam želeo da se upoznamo... Da napravim par skica...

Imaću u septembru novu izložbu, u auli Muzeja primenjenih umetnosti... Zatim izložba putuje za Pariz, znaš.

- O, pa to je lepo - divim se. - Pariz... možda i Luvr? On se cereka guščici koja ništa ne zna, ali vidim da mu godi. On i Luvr, o, jebote!

- Još je rano za to, Nataša, još je rano. Hajde, mogla bi da se... pa, malo raskomotiš.

- Da se... skinem?

Moj uzdah, moja odglumljena i neskrivena zapanjenost, samo ga lože još više. Da nije pomislio da sam dana, a?

Uhvatio me je za ruku i doveo do ležaja. - Ne, ne, samo par skica... tako. Možeš da sedneš... ne, ne... Bolje da se onako ovlaš, ležerno,

znaš... opustiš. Tako, ispruži noge, da, tako... Otkopčaj te dugmiće na bluzi, tako...

Ja otkopčavam sve, skidam bluzu. Bras je providan, mek, paučina pod prstima. I kao steže me prvo dugme na farmericama. Otkopčavam ga, nameštam razbludno, seksi pozu. Nalio je još čašu sebi, čašu meni. - Možeš daj držiš. Slobodno pij, to nimalo ne smeta. Samo budi nonšalantna, opuštena... lenja.

I eno ga tamo, gledam ga. Za štafelajem, skicira. Ja srkućem, brbljam nešto. Popijem sve, pružam čašu. I kuca je tu, sipa. - A tebi? - pitam. Okrećem se na stomak, gledam kroz trepavice, muvam ga maksimalno. Naliva sebi i tres-ka naskap. Nešto je brljao po papira dok i treća boca nije bila do pola prazna. Pokazuje mi kroki crtež. Moje sise, zamrljan lik. Moja guza, moj isplažen jezik. -

Možda sam ponešto... ali, to je samo umemička sloboda, Nataša... Kad dođe boja, platno...

Seda do mene. Spustila sam čašu, izvadila mobilni.

- Vreme leti, Gorane - kažem. - Moram da idem. Bilo je tako zanimljivo kod tebe. Znaš... po prvi put sam bila model nekom slikaru. Pogotovo nekom ko je poznat kao što si ti.

Dodir mu je vreo.

I sad se lomi. Njegova krtost skoro da je čujna. Oblizivao se, tražio reci. - Zar... zar moraš da ideš tako brzo?

- Pa danas nisam ni videla faks.

- Ne bi trebala da brineš toliko o tome... Za sve ima vremena i načina... Moje kolege i kolegice su ljudi koji razumeju tvoju generaciju, znaš...

- Imam i nešto kod kuće... - i govorim o izlasku, kupovini. Ostatak vina kopne. Uzimam bluzu, čekam.

Izgledao je kao crv, kao upisan. Mirisima mog tela zaokupljen, a, belinom kože okovan. I shvata, najzad. Ustao je i otišao do ugla, gde mu je bilo odelo. - Ja plaćam svoje modele. Nataša...

Nisam... nisam želeo da te uvredim, znaš... I naš odnos, profesor-student...

Sto evra. Koji su nestali u mojoj torbici.

Ustala sam, oblačim bluzu.

Prišla sam mu i poljubila ga u obraz. - Ovo je i za mene novo iskustvo, Gorane... Malo sam se i plašila da dođem.

Hvata me grčevito za ramena, privlači. - Zar sam toliko na lošem glasu? I šta sam? Đavo ili svetac?

Ja se smejem i guram mu sise pod nos. - Pomalo od svega.

To mu je kost u grlu. Čvrste i oble, sa nabubrelim bradavicama, toliko blizu... Zagrlio me je naglo, počeo da šapuće u moje uvo. - Ostani, ostani još malo... Ti si tako različita od dragih...

Prelepa, predivna...

- Mislim - ja sam sad bila lomna, popustljiva - da smo popili previše... Francusko vino me je smutilo...

- Ostani, ostani... preklinjem te!

Kleknuo je i obgrlio mi guzu, zagnjurivši lice među moje butine. Ugrizao mi je ribicu, ali nežno.

- Ludim zbog tebe, Nataša... Od kako sam te video... Ostani, dozvoli mi da je ljubim, daj mi je!

I to je bilo to. Stajala sam, raširivši butine. A on je klečao i gurao nos i usta tamo, njušio i grcao u moje ušće.

I evo ga, Monmartr, Pariz, Luvr i Bulonjska šuma... Evo ga, lik i ime prestonice, moj uvaženi, razbarušeni profa... Kleči pod mojim nogama, lica zagnjurenog u moju ribicu.

Blago mu gurnem glavu, a zatim svlačim džins do kolena.

Vidi samo moje prozirne tange, shvata to kao poziv i dozvolu. Kida ih, čepa, ujeda zubima, rastrže! Zgužvao ih je u desnu šaku, a zatim bacio izmučeni, preklmjući pogled ka meni. Moje ruke hvataju beli venac kose oko njegove glave, privlačim ga rajskoj nasladi. -

Ljubi je... Lizi je...

Hajde, zadovolji me!

Zaslepljeno francusko-srpsko kučence sopće i ponizno jezikom napada moju ribicu. Držim mu glavu, mrsim mu kosu i usmeravam ga još bliže, dublje. Jezik mu je kao bumbareva rilica, kao svrdlo, probija se između mojih nabubrelih ražinih latica, liže ih pomamno... Uvlači jezik dublje, srče i srče moj sok. Vatra se pali kod mene dole. Vidim daje lizačko znanje usavršio u Parizu, bori se, gura, mrmlja pohotno i ne prestaje da pije picin nektar... vatra mi, pomognuta vinom koje penuša rnojim venama, gura moj adrenalin ka svršetku, vatra se pretvara u oganj! Moj lizač, moj profa, Pariz što kleči i srče i liže... Govori moje ime, straže moj klitoris svojim jezikofn, masirajući

levom rukom moje guzeve. Osećam se dobro, baš mi je moćno i dobro. I onda, naglo...

svršavam! Iz mene, nešto šiklja ka nebu! Vatra mu prijti obraze, nos, usta, jezik. Dugo ga držim priljubljenog uz ribicu, sve dok se orgazmički talasi ne pretvore u mirnu reku opuštanja. Gurnem ga od sebe i beogradsko slikarsko ime sklizne na ležaj. Ostao je tako u fetusnom položaju, stežući dalje desnom rukom moje gaćice. Navlačim farmerice, zakopčavam se, spremna za doviđenja ili zbogom. Okrećem se i šta vidim?

Matora pudlica, zagnjurene glave u ostatke mojih tangi, raskopčanog šlica... Leva ruka mu steže nešto, mrlja i brlja, tragajući za erekcijom. Stiže ga uzbuđenje, dahće. Prišla sam mu i uhvatila za ruku koja je grčevito stezala moje gaćice.

- Gorane - šapćem mu u uvo - potrebne su mi moje tange.

Naravno, lažem. Pretvorene su U vlažnu krpu, ali osećam trenutak, njegov grč. Krletka je zatvorena, on je samo pariški kanarinac koji lupa krilima i glavom o neprobojne zidove.

Ne gleda u mene, grca. Tanak trag pljuvačke ćurka iz ugla njegovih usta. Leva ruka mrvli nedoraslog đokicu u poluerekiji.

Pokazao mi je ka mestu gde mu je bilo odelo. - Uzmi, uzmi... koliko hoćeš! Ali mi ih sada ostavi, molim te... Nataša!

I šta ja da čekam? Ustajem, idem, dolazim. U novčaniku evri, dinari. Koliko je vredelo sve?

Koliko sam i resila! Uzimam dvesta, ostalo vraćam. Kleknula sam i gurnula raku tamo gde bi trebalo da bude njegov mužjački ponos. Ili se sve istopilo na vrelom julskom suncu Pariza, ili se potopilo u Senu valjda. Trljam ga, stežem, pfevlačim kožicu mlohavka, guram mu jezik u uvo.

Skici kao prasence, bali. A onda nešto... štrcne. Desetak kapljica i to je sve. Brišem račiću o jedinu čistu krpu u ateljeu, a to je njegova majica boss na stolici. Vreme je za rastanak.

Na vratima se okrećem. Naše oči su u fokusu. - Bio si uzbudljiv, Gorane. Hoćemo li se videti još?

Očekivao je prezir. Podsmeh i pljuvanje. Nagradila sam ga pitanjem koje obećava. Beogradsko slikarsko i umet-ničko ime, od koga se prestoničkim kritičarima oznoji dupe, smeši se. I znam da je od sada

moj. Nisam ga fotografisala, čemu? Moj miris, ukus moje piće, ključ su njegove brave.

- Nazovi - kažem. - Imaš moj broj. Ako ne pre, moj ispit je krajem maja. Hoću li pasti?

Ustao je, čio kao trinaestogodišnjak. Još nije ispuštao moje gaćice, a puža, koju je zaboravio, još je visila iz otkopčanog i otvorenog šlica njegovog džins Versačea.

- Samo izađi na ispit, Nataša - rekao je.

Dodirnula sam mu usnama vrh nosa, a prsti su mi pomilovali njegovog đokicu. - Biću tamo -

kažem. Zatvaram vrata. Spuštam se lagano do izlaza iz zgrade. U mom džepu su trista evra. I zarobljen, u mom picinom kavezu, pariški kanarinac.

Kupujem Max Factor šminku u butiku čiji sam izlog skoro nosom probušila, svršavajući na toj milini. Večeras želim da izgledam vamp, seksi. Vampirasto i vragolasto. Dodirno očima, nedodimo rukama. Osećam nešto u vaz-duhu kako mi se približava i hoću da budem spremna za to. Šminkom, izgledom, onim stoje na meni.

Zorica me fiksira kad prolazim kroz dnevnu sobu i ulazim u svoju. Nije luda, vidi šta nosim u ruci, vidi ekskluzivni zaštitni omot Max Factora, zna. Slažem sve na svoj stočić, skidaju Se.

Ispred kupatila stoji ona, s cigaretom u ruci. I šta ja to naslućujem, vidim u njenim majčinskinim zenicama? Osudu? Zavist i mržnju?

- Jesi li to dobila na fakultetu? - pita me.

- Da, mama - odgovorila sam ironično. - To je nagrada za dobre studente. A ja sam jedna od najboljih, znaš.

- Slušaj ti, drska kučkice... - krenula je, ali nikad i završila. Isekao ju je moj pogled pun prezira, zaustavio je tu navalu besmislenih rečenica. - Slušaj me, Zorice - rekoh. - Ostavi me na miru, važi? Brini se za svog Radomira, ako to želiš, ako to uopšte i možeš! Prerasla sam tvoju majčinsku brigu, znaš... Koje nikada nije ni bilo! I ne pitaj me ništa više.

- Odakle ti novac za sve to? - pokušala je još jednom.

- Upotrebi maštu - odgovorila sam. - Hoću u kupatilo. Ulazim, zatvaram vrata.

Stojim ispod rusa, puštam mlaz vode da spira dorćolski atelje s mog tela, vlažnost i grubost profmih usana s moje ribice. Tuš je

melem, voda je zaborav. Uvijam kosu, uvlačim se u frotir. U

kuhinji sam sebi skuvala duplu kafu. Zorica me fiksira, fiksira. Zini, kaži, mislim. Pljuni to iz sebe, ako će ti biti lakše, Zorice. Potraži nešto iz dubina sopstvene duše, reci!

- Zar ne možeš da se malo skrasiš kod kuće? Ispitni rok ti je na pragu. Landaraš po Beogradu, skitaš. Tucaš se levo, desno... Razumem, seks ti je potreban. Zašto ne nađeš nekog stalnog dečka, budi s njim.

Izaziva me, draži. U meni otrova puno. Zmija, do sada u snu, budi se, puže iz glave ka mojim ustima. Sikće, dok odgovaram.

- I to po tvom i Radomirovom izboru. Još jedan sitnež i puž golać, je li tako? Još jedna beda na kvadrat.

- Istorija umemosti... ti? - smeje se kao što osica zuji kad namerava da ujede. A Zorica se ne štedi, ubada i ujeta. - Ni jedan ispit, ništa! Zašto trošiš naš novac? Na kurvanje?

- O, tako? - zmija iz mene pokazuje jezik i otrovne zube. - Istorija umemosti je falš, sranje? A Radomirova prava su kul, a? Što sada vadi iz pičke trnje za druge u propalnoj firmi! Ili tvoja defektologija, a? Da budem diplomirani defektolog sličan vama dvoma, je li? E, pa, Zorice, neću!

Urediću svoj život kako ja hoću! Tucaću se s kim hoću i kad hoću! A sada je prekasno da mi drviš o majčinskoj i očinskoj ljubavi, znaš! Volimo i mi tebe, a? E, pa ja ne volim vas!

I to je sada u njenim očima mržnja. Svi njeni porazi u životu progovorili su kroz mene. Ona to zna. Ja to znam. Odlazim u svoju sobu. Pijem kafu dok razmišljam. Tada moj mobilni počinje da peva. Danijela.

Moj alter ego. Razmišljamo na istoj frekvenciji, ložimo se na iste stvari. I želimo sve. We want it all, kao u pesmi Fredija Merkurija. Sve, odmah. Sad, danas, još juče! I hoće li biti mlad, ili star, u čemu je razlika? Mlohav ili krut, mali ili veliki? Dubina novčanika, kao kod profe, mog sveže maznutog lizača. Bankovni konto što će mi pružiti ono što želim! Da grcam, kad mi ga zabija. Da budem njegov prestiž, kada sam s njim, u njegovom društvu. Da mu zavide i da ga mrze. I dok krešu venčanu ženu, ili dragu tada uz sebe, da žele samo mene! Da im postanem opsesija, potreba. Vazduh koji udišu, kokain što ga

šmrču... Heroj u venu, džoint u pluća, svejedno. Da budem zajedničko ime u svemu tome. Ja, Nataša.

Sponzoruša. Ako.

Uključujem se. Danijela.

- Ej, čao luče! Vratila se? - Aha.

- Pa? Kako je bilo? Jel zagrizao?

- Do jaja, sekice. Pričaću ti.

- Ej, sis. Ajde u devet, u Knezu? Biće i društvo. Knez je jedan od naših kafića, Knez Mihajlova, centar.

Srž, kičmena moždina Beograda. Uvek nakrcano, puno. Ali, nas dve smo mamac, slika. Piće koje privlače pažnju. Kolotečina komeša, piće se toči. Startujemo, ili nas startuju.

Pred vratima sam Kneza.

Ispred je uobičajeno muvanje. Likovi koji nekog, kao, čekaju. Ribice, faćkalice. Kurvice, s pakovanjem kurtona u torbici. Brzi felacio u automobilu, brza lova. Ja prolazim, ulazim. Neko mi se, u prolazu, javlja. Možda je muško, možda žensko. Možda i Loki, moj pajtos travestit, Lokica.

On je kul, o može da nabaci gladljivca piće na brzaka, kad je kriza.

Ali, danas, večeras, noćas, nije mi kriza. Na meni Max Factor, tamno plavo, modro. Crno oivičeno, trepavice trepću, bubrave usne krv crvena. I mošus Pariza, Revilhn parfema, Turbulences... I ja sam večeras turbulencija, med. Izazov, muški jed. Osamdeset evra, ali nije mi žao. Taj miris zna da općini i zaludi.

Unutra predvorje pakla.

Spolovi Kulia i Eminema na tv ekranima, još muzike odnekud, iz zidova, poda. Šank kao da je oblepljen muva-ma stajačicama, duvanski dim daje blagu izmaglicu, uprkos ventilaciji. Vutra je zabranjena, ali nešto mi golica nozdrve. Na kvarno, na brzaka, sagnuto ispod stola.

- Nataša!

U dnu, tamo. Podignuta ruka, Dani. I plava kosa, kao putokaz. U separeu gužva, jasno. Dani mrda guzu i sedam do nje. Tu su i Kuki, iz njenog kraja. Još dva para sifona, kojima ne znam ime. Znam da su me prostrelile očima, ocenjujući koliko sve to na meni košta. Rukujemo se, kao.

Ivana, Olja. Sponzoruše, kao i nas dve, ali treća klasa. Još dva lika, od kojih jednog znam. Večita faca u Knezu, nešto u fazonu: dobar momak iz kvarta, inventar lokala. Vidim da cevče neke kole, espresso. Hvatam pogled koji se još od šanka nudi. I večito zatreskan u mene, Papi, Papiga, Pale... konobar, ruje. - Nataša - kaže - prva si riba, nema šta.

Kad kaže, ne laže. Moje sise i guza su mu poslednje što vidi kad zaspi. I prvo kad otvori oči.

- Donesi čaše za sve, meni plus kapučino. I jednog Džim Bima, Pale.

- Slavimo nešto? kezi se Danijela.

- Aha. Položila sam ispit. Atmosfera ključa. Džim Bim se topi.

Mene, polako, hvata polumagla. Danijela mi gurka u ruku nešto. I znam da je to mali, beli zeka.

Ekstazi pile, da cimne moje krvne žile. Da pića vlazi. Gutnem s ostatkom Bima iz čaše. U buci, u ključu muzike, govorim Danijeli sve o profi. O kanarincu, što poključao je zrnevlje moje piće. Trlja mi sise o moje, cmače u uvo. Deset minuta kasnije, vidim dva lika.

Ivana i Olja skaču, odlaze.

- E, sad je više mesta - kažem, uvaljujući se do zida. - Da uzmemo još jedan - kažem Danijeli. -

Jedan Džim je malo.

Ova dvojica za stolom se slažu. Pa, ko i ne bi. Treskaju neku sitninu na sto, guraju ka meni. Okej, neka im bude. Jedan je Ivan, drugi je inventar Kneza, Miki. Još jedan Bim je na stolu. Razgovor nekakav teče, ali ja vidim nešto drago. Sa drugog stola, nasuprot, ka meni neki fluid teče. Par očiju vidim. Muških.

Radoznale, užagrele. Crnokos, visok, koliko sam sedeći mogla da ocenim. Osmeh, negovan. Sav je, nekako, negovan. Skup. Jakna na njemu, košulja. Prepoznajem stotine evra. I gleda, gleda.

Kad god navratim oči, njegove su tu. Danijela mi miluje koleno, steže. - Ej, sis. Ostani ovde.

Onaj ne skida oko s tebe.

- Pa, ko ga jebe - kažem. - Nek gleda. Iskuliram ga. Slušam malo o čemu govore, šta ima novo u beogradskom miljeu. Ko je još jednom nekog koknuo. Dva u Novom, na asfaltu. Prskala krv i delovi mozga.



Tvrđi momci i meka muda. Jedno ime znam. Pre dve godine bilo mi je blisko, vrlo blisko. On i još jedan. Još gori, zao. Oguljen i bedan.

I za tren.

Kao dah, kao sen.

U svoj toj kakofoniji Kneza. Ja, kao uzdrhtala, nevina breza. Tonem u san, u onaj dan. Okružena svima, a opet sama. Postajem i alfa, beta i gama. Flešbek jedan To sam ja, Nataša.

Tri godine ranije.

Šesnaest mi je godina. Faca koja je mogla da se sretne u busu, duboke zelene oči u prolazu, lutkica iz susedstva, zamagljen nos iza stakla trole. Na rolerima sam, zujim Beogradom. Na leđima ranac. U rancu, kao, moje sveske i poneka školska knjiga. Ispod toga klupko umotanih zmija.

Moja ulaznica za munju, popravni dom.

Diler sam.

Kotrljam Beogradom s kilogramom ekstazija u rancu. Obilazim sva mesta gde bih i sama volela da budem, nudim i prodajem. Uvučena u vrzino kolo, zavezana kao pupčana vrpca, u situ do guše. I kako, kako?

Vazduh zuji oko mene.

Roleri klize asfaltom.

Nataša je srna uhvaćena u kljuse. I sama gutam pilule i ne želim da ih ostavim. Gutam i varim osmehe, smeh. Želim da zaboravim, a zaborav nikako ne dolazi. I dok sam na podijumu diskoteke, dok se tresem i uvijam telo, ne zaboravljam.

I rolam dalje i dalje i dalje.

Beograd je rastegnuti minihop, u kome je i moje dupence. Guram se i tragam za svojim mestom.

Iza mene, za jedan dah. Kao nevidljiva pretnja, na mah. Klizi i prati me. Ono što ne čujem, ali što osećam. I tako mnogo, mnogo uglova, parkiranih automobila. I ustrašena, skoro upiškana od straha, očekujem nečiju ruku na ramenu. I ono: hajde, mala, pođi s nama. I da li je ono pub u civilu?

Ili onaj tamo što bulji u moje sise?

I zato rolam, klizim, jurcam, gubim se u vreći Bajlonove pijace da zavaram trag. U masu, kroz masu,

Nataša, dileru.

Za par sati ja sam prazna i čista. Klistirana od ekstazija, mogu da odahnem. I sa svom tom lovom hvatam bus do Surčina. Osinje gnezdo moj je cilj.

U meni samo gađenje i mržnja.

- Hop! Neko me cima štipa za guzu. Evo me opet u Knezu.

- Koj' ti je? - pita me Danijela. Gde si to otišla?

- Ma, bez veze - odgovaram. I nastavljam da pijem. I vidim s druge strane iste one oči. negovani ne odustaje od šmekanja. Draga dvojica s njim su u nekom darkerskom fazonu. Crno i crno i crno. Jakne, košulje, džins, obrve, podočnjaci, tri dana neobrijane brade. Ali, oni me ne zanimaju.

Šaljem mu nekoliko osmeha ohrabrenja, tek da se otkrivi i skupi hrabrost da priđe, možda tu čuči još jedan Džim Bim, ko zna?

I onda, naglo, iz moje načete memorije, kao cunami kulja sećanje. I tu sam, čak šmekam lik preko puta, mazna sam i radodašna, a duhom tamo, tamo... u prošlosti. Otvaram Pandorinu kutiju, prizivam bol.

Flešbek dva.

Još pola godine ranije.

**POŠLA SAM KOD NJEGA, U NJEGOV STAN, LUDO!**

Disco je bio cool, pun, zadimljen, face i face i face. Danijela i ja srkutale smo đus s volkom, čekale.

Nije mi se išlo do podijuma, nešto me je preplavilo, ni sama to nisam mogla da objasnim. Ali nešto se približavalo, osećala sam to. Grejalo me je iznutra, moja ribica je bila sva vlažna, ali niko, niko me nije doticao. I baš kad sam mislila, buljeći u gužvu, daje groznica subotnje večeri prošla, nekoje odjednom, s neba rekao: - Bole me noge. moram da sednem. Smeta ti?

Okrenula sam se. Danijela nije bila tu. Bio je tu on.

Lik koji je seo na prazno mesto u separeu. Koji nešto žvaće o bolu u nogama. Eto.

Sedeo je prosto. Bez izraza na licu, prosto sedeo. nije to bila scena za padanje, ništa. A onda...

počela sam da regis-trujem detalje. Njegovu majicu. Tattoo na podlaktici. Kosa crna kao gavran, oči boje kestena. Video je pogled, razumeo. - Ah... ništa posebno, uspomena. Mali zmaj s raširenim krilima. I priča je potekla.

Napolju je bilo bezbroj zvezda. Ja kao da sam tonula u nešto toplo i meko. To me je i vuklo, zbunjivalo, odbijalo, privlačilo. Imao je i Hondu. Seli smo na Hondu, s mojim rakama oko njegovih gradi, zujali do mosta i preko mosta. Slušali Savu, zevali u nebo. I pričali kao sumanuti.

On je, kao, živio sam. I ovo je njegovo pretposljednje veče pred odlazak preko grane. Izvadio je i jedan džoint. I ja, ludača, primila se. Pamtila njegov osmeh. Kako je to cool, I da, pošla sam kod njega, u Surčin. Ludo? Posle nekoliko rečenica, posle jednog džointa?

Verovatno da je bilo ludo, bezobrazno ludo. Videla njegov kaos, koji mi se svideo. pijuckali smo Kampari, pušili Laki Štrajk, brbljali... A njegova gajba bila je mala, skockana. I naravno da smo se smuvali. I, naravno, mazio me je. A i meni se negde žurilo! I kao da me je hiljadu mrava spopalo kad sam mu rekla da sam nevina. Kampari, ili ja, rekla sam. Liku koga sam prvi put videla u životu. Faca koja je sela do mene i dovezla me u svoju gajbu u Surčin. Otkočila sam, naduvala se, prolupala. I budim se. I vidim njega. I još nekolicinu njih.

Upoznaje me. Ja, vesela, prva. Neprobušena još. I vidim lik, koji mi se urezuje u ženice, u mozak.

On se smejavao kao malo dete, dao mi mobilni da se javim svojim. Lik. Glavni Surčinac. I vidim, vidim. Nije skidao oči s mojih sisa, oblizivao se, a Dejan, moj tattoo, ćutao je.

Nagnuo se nad moje uvce i počeo da mi poluuzbuđeno recituje. Slušam i ne slušam. Ali, pamtim.

BUDI MALO LJUBAZNIJA, šapuće mi moj tattoo. ON JE GLAVA FIRME. PA TO JE

DOBRIŠA! PUTEVI, LOKALI, ZGRADE. ON JE PUN LOVE, MALECKA! PREPUN!

MOĆAN, POLITIČARI MU LIŽU JAJA, VERUJ MI. PREKO NJEGA MOĆAN SAM I JA.

SMEŠKAJ SE MALO.

Bila sam zaljubiška u njega, popustila sam. Smeškala se, pila i pila. Osećala se važnom u tom okruženju. Sve lik do lika, Surčinci, 'ej! I ko će smeti da Natašu popreko pogleda, da zucne, ko?

Nisam videla da su to samo vaške, pirane. Žuti ujeđački mravi, zmije. I kasnije, kasnije. Ja i moj tattoo, u nekoj od soba. Zgrabio me

je kandžama zmaja s tattoo-a, oprljio pla-menim dahom. Noć puna crnila došla je. i šta me je tada spopalo, šta? Koje bio on? Niko! Samo jedan tattoo, slika u mojim napaljenim zenicama.

Vraćao se iz moje podsvesti, skidao lagano. Skup<sup>^</sup>ao usnama sitne kapljice znoja s mog pupka, zavlacio jezik u moju ribicu, lizao, lizao. Svršavala sam, opet i opet. Onda me je raširio i ušao, rascepao, prodro. Volela sam taj bol, čekala.

Dala mu se, otvorena i spremna. Hteo je još i još. Otišao negde, u mrak. Doneo mi džoint, jedan, pa drugi. I potonula sam u mrak.

I osetila neko teže telo na sebi. Grubo prodiranje nečeg u moju ruku, bol... Upadam u vrtlog, košmar. Osećam da su mi noge raširene, čujem cerek, smeh... Boje kovitlaju oko mene, iskrivljeni likovi plešu... Tresu me ubodima, čereče, rasturaju moju tek probušenu ribicu. Neko me okreće, drži za ruke. U ustima neka krpa da ne vrištim. Ja ipak vrištim u sebi, dok me otpozadi delju, buše, tresu, ruše...

Vrtlog kao da nema dna.

Dno postaje vrisak i bol u mojim zenicama. Budna sam, bezglava, gola i ostavljena, prljava, masna od njihove sperme.

U sobu ulazi moj nekada tattoo.

- Hajde - rekao mi je. - Ustaj! Vreme je da letiš odavde. Tamo dalje je kupatilo. Istuširaj se, hajde!

Grubo me poteže i vuče do kupatila, pokušavam da sperem sa sebe sve, ali i sapun je nemoćan.

Oblačim se, bezglavo buljeći u njega. Njegov pogled je na prozorskom ramu.

- Samo ne dramati - kaže. - Redaljka ko redaljka. Svidela si se Dobriši, znaš... Pa to svaka prođe koja uđe u naš klan, treba da si počastvovana.

Počasrvovana što sam izjebana na redaljci? Ali ćutim, gutam suze, bol i nemoć. Prolazim objašnjavanja kod kuće, muvam u školi, pokušavam da zaboravim.

Zaborav za mene ne postoji.

Izostanak menstruacije, vrisak u meni.

I opet kod njega. I njegov kez.

NE BRINI, kaže mi tad. DOBRIŠA JE MOĆAN, ON MOŽE SVE.

A znao je, kučka muška, da će ovo da me snađe. I pravac - automobil. U pizdu materinu od gradića, na moj prvi abortus. Keženje druge muške kučke, lekarske, akušerske. NE BRINI, kaže.

MOĆI ĆEŠ MOŽDA, keženje obojice na moje suze, DA RODIŠ. NEKAD.

I onda moj ulazak u krug pakla.

I ekstazi u mom rancu.

Hop, hop!

- Ej! - kaže neko. A to je Danijela.

I ja se vraćam iz prošlog u sadašnje, u Knezu sam, da. I vidim pogled crnomanjastog. Njegov obećavajući pogled.

Dobrodošla u realnost, sponzorušo, kažem sebi.

Uzвраćam mazno osmeh. Hej, pa to sam ja. Ja, Nataša, sa velikim S, Sponzoruša.

- Bila si daleko - kaže Danijela.

- Ćula sam, neko je rekao, za pucnjavu... Setila sam se nekog. One bastard down.

Danijeline ženice cackle. - To je bio on? On? Ako, tako i treba! Jedno kopile manje!

Lik od preko puta prilazi, dolazi.

- Slobodno? - pita.

Slobodno, kažem. Slobodna zemlja, slobodan grad.

Samo sedi, žrtvice moja, mislim. Pravimo mu mesta nas dve i on se smešta između, da odmah oseti toplinu moje butine. Zove se Đorđe, kaže. Odmah je kod nas Đokica, Đorđino, Dole...

Vickaste smo, ludiramo se. Đorđino pokazuje da je mastan, vadi gutu love i zove ono što smo pili, Džim Bim, još jednom. Koristim to i plaćam svoj ceh, tek toliko da vidi budućnost.

Mirišem u njemu napaljenka, željnog dobrog jeba, kresanja do neba. I to sve od mene, jer očigledno i neskriveno pokazuje da je zainteresovan za moje obline, to će i da dobije. Za dve stotke evra, jasno.

I pola sata kasnije ja izlazim s njim. Ostavljam Danijelu i do pola punu bocu njegovog Džim Bima. U novom Pežou sede njegovi pajtosi. O, bato, mislim. O, batice. Ako želiš u trojku, to se odmah i množi i sabira do pet stotki.

Šapnem mu to na uvo, na zadnjem sedištu njegovog Pežoa. Dok jedan, crn kao crkvenjak, vozi.

Dok drugi sedi pored njega.

Dobićeš sve što poželiš, odgovorio mi je šapatom. I počinje da mazi moje silke. Pa neka mu malo, da ga zapalim. Da mu se erekcija budže pojača. Trpam mu ruku u krilo i trljam ga, znalački i vesto. Stenje. Dahće. Liže mi uvo. Hoće da mi odmah spusti glavu dole, prsti su mu na mom potiljku.

Ma, seka nije ludača, 'ej.

- Gde letimo? - pitam. - U tvoju gajbu?

- Kod njega - kaže, pokazujući crkvenjaka.

- Pa strpi se do tada - kažem, ujedajući ga za uvo. Klizimo Terazijama. Semafori, neon. Slavija i ubrzanje.

Vidim voždovac, skretanje, leve ulice, sve manje neona, i sto, stop. Evo nas negde, u nigde.

Napila sam se, ali mozak mi radi. Izlazimo, kroz nešto kao dvorište, popločana staza i vrata.

Crkvenjak ih otključava, ulazimo.

Šta vidim, šta osećam, šta mirišem? Vidim : atmosferu mraka. Tamu. Zapaljene svece pored zidova, njih stotinu. Na podu dušek, jastučići. Na sredini nešto nalik na oltar. Vidim zaklanu kokoš, krv. Stojim kraj toga, gledam. U simbole satanizma. Lucifer, demoni, pakao. Okrećem se.

Sva trojica su goli golcati. S erektivnim falusima, s jebeno silnom željom da mi ga strpaju gde god imam rupicu. Šta osećam u ovom prostoru? Osećam želju da me rastrgnu, da riju po mojoj guzi, ustima, mačkici... Da me škrope kokošjom krvlju i mrmljaju obredne reci satanista. Mirišem tu i svoju krv.

I krećem da igram njihovu igru. Jer dvojica su kod vrata, moj put u slobodu. - Skini se - kaže crkvenjak. - Dok te Đole kreše u bulju, sisaćeš meni, sedeći na Rakinom pajseru, 'ajde.

Prvo da vas napalim još malo, idioti.

Pijanstvo se negde gubi iz moje glave.

Skidam se polako, polako. Da bulje i oblizuju suve usne. Da zaborave na opreznost. Vrtim se, okrećem. Skidam na kraju brus i moje sisice tresu se. Skidam lagano, lagano tange i mogu da vide

moj majušni žbunić. Crkvenjak mi prilazi uzbuđeno, dahće. - Klekni, kurvice i dudlaj mi ga!

Tu je, s dokom preda mnom. Kleknem.

I odmah se transformišem.

Pretvaram u furiju, koja desnom šakom zgrabi njegova jaja i žestoko ih steže! Jauknuo je, kriknuo. Ustajem hitro, zavrćući mu muda u čvor. I on je samo mlohavo, pihtijasto klube na podu koje vrišti i grči se.

Drugi juri na mene,

U ruci mu je nož, u ustima đubre koje baca ka meni.

- Iseći ću te, kučko! Nabiću ti ga u pizdu do korica! Moj aikido vri u meni. Poluokret, eskivaža.

Njegova

ruka s nožem prolazi pored mene, grabim tu ruku, uvrćem je i zabijam mu ga u butinu. Pao je na kolena s krikom. Iz sve snage sam ga raspalila po nosu, sve prska, lomi se. Njegova faca pretvara se u krvavu kašu. Onesvešćen, pridružio se crkvenjaku na podu. Hvatam pogled Đorđina čiji je đokica sada samo neprepoznatljivi palavrtak, potkožnjak, dečja visuljka.

- Sad si ti na redu - kažem mu. Koraknula sam ka njemu, strah ga je skvrčio u upisani čvarak.

Prvo je počeo da psuje, da preti, da laje kao zgaženo pseto.

- Ne znaš s kim imaš posla, pederušo ženska! Moj matori će te pojesti za doručak! On je pola Beograda sam, kurvo! Karaće te prvo munja, a zatim svi mi!

- O, tako? - kaže mu pederuša ženska. - Tvoj tatica je neki lik, a? I štiti lujku od sina, a? Stoje hteo da tuca sponzorušu, da je secka u ovoj rupi i iživljava se do jaja nad njom, a? Pa ko je tvoj tatica mamlaze?

Saterala sam ga u čošak, debila. Treskam mu jedan dlan, pa drugi. Tatičin sin je sada glina, ila.

Plastelin koji počinje da slini, moljaka i preklinje. - Nemoj da mi pokvariš facu, jebote! Daću ti lovu, samo idi odavde! -1 platićeš, pizdo, nego šta! Vadi je! Ruke mu drhte, kopa po džepovima, vadi gutu evra. - Broj! - viknula sam. - Petsto, some! Uzimam dres, gužvam u ruci. Udaram ga čvrsto, ženski, po slinavim ustima. Prsnu, krv ga oblije. Da zapamti, da namaze svoj oltar, sopstvenom krvlju. Oblačim se brzo, vadim mobilni iz torbice i škljocam, snimam. Dvojicu na podu, njega upisanog, što krije facu. Zamahnem nogom i on otvara šake. Slikam ga, slikam sve.

Vadim mu ličnjak, pamtim ime i adresu. I šta još vidim, šta? Članska karta kod velikog, moćnog tate. Partija i ostalo. Tata na vrhu, na čelu. A sinčić upis tu negde.

- Upoznaću tvog taticu, debilu - kažem mu. - A sada krpi ovu dvojicu pедера, ili im prospri creva, jebaču! A mogao si, pičkice, da za svoje evre krešeš moju ribicu dok te volja!

Pljunem na njega i izlazim.

Napolju Beograd. Nalazim taksi, kažem svoju adresu. I tek tada srce počinje da mi lupka, adrenalin zvižduće kroz moje vene. I šta



sam to, umalo, dobila? Uvrnuto kresanje s trojicom satanista, lom nečijeg nosa, probušenu nogu... I petsto evra kao kompenzaciju. Alkohol me stiže, spava mi se očajno. U glavi osluškujem davno zapamćene stihove.

SPONZORUŠA

NE, TI NISI HTELA ANĐELA.

HTELA SI CRNOG ĐAVOLA... UMALO TO SAM I DOBILA!

Ali, ovo večer, noć i dan, nisu zaokruženi, Sutra. Sutra ću se upicaniti. Zategnuti kao moje nadražene bradavice. Sutra će jedan politički tataca da se susretne s Natašom sponzorušom. Da sazna ko mu je sinčić. Šta voli da radi svojim ufixsanim pizdama koje pokupi uzgred. Da ih tuca do besvesti, zaliva kokošjom krvlju, blesavi sa sličnim sebi i sprovodi satanizam po Beogradu.

Koliko je spreman da plati da bih ćutala? Jer strah koji tek sad osećam, moj strah ima i svoju cenu. Ma, jebaću ga u zdrav i nezdrav mozak. Taksi se zaustavlja. Plaćam i izlazim, Udišem malo vazduh pred vratima zgrade. Koje ludilo! Koje iščašeno sranje.

Ukucavam se u lift do svog sprata. Otključavam tiho. Ali, bespotrebno.

Radomir i Zorica su u naručju Morfeja. Da li su se pred san kresnuli, razgovarali o meni, svojim životima? Tuširam se, trudim se da ne razmišljam. Perem sa sebe njihove poglede, prste, dodir, tragove jezika. Sve se sliva, odlazi s vodom. Daleko, do Save. Ali, jesam li tako čistija, bolja? U

ogledalu vidim lik. Sebe. Vidim sjaj, maznu lepotu. Osmeh, Telo, koje dodirujem. Pod mlazom vode, dodirujem svoju mačkicu. Trljam se, nalazim klitoris. Guram prste, stenjem. I još i još i još! Svršavam, nekim polukrikom.

Ohhh! Tako je bolje, praznije.

I još jednom pogledam onaj malopredašnji lik u ogledalu. Isti je, identično nasmešen.

To ona druga, nedodirna, s one strane, oseća i zna, zna sve. Ona tamo, Nataša, ponzoruša.

Nešto... negde... zvoni. Preskačem.

Budim se, otvaram oči. Dan dva. Dan za jedan susret.

Politika i tataca guzonja. Glava partije, moć. Kuronja koji ima sina bezmudnika. Pičku što secka glave kokoškama i drka nad falusnim

satanskim simbolima. Peca i keca ribice lujkice, što padaju na njegov pežo i obećanu lovu.

Do juče.

Do Nataše sponzoruše, mene.

Tuširam se, pravim plan. Za slučaj da moćni tatica ništa ne zna. Plan dva, ako je upišanko izbrbljao sve i naravno začinio da bi izbavio svoje satanističko pedersko dupence. Ali, to kod Nataše neće moći da pije vodu, o, ne!

Tangice i džins. Slip majica bez brusa i košulja do pola otkopčana, tako da moja viseća kujna slobodno prkosi sili zemljine teže. Videćemo da li je imun na moj seksepil, zakopano. Vidan.

Vidan Krutic.

Vidane, govornik i obuvam se kao sinovljena devojka, Kao i sav enterijer mraka na periferiji BG -a, da otkačenjaka. Hop, u lift. Hop, pa na ulicu dok čekam taksi, ta face i porive fora i fazona.

Koliko njih merka te, gleda. I želi za džabaka da ti strpa 'Ej, 'ej.

Taksi lagano staje. Moja rtfka otvara torbicu, vadi kintu i daje. I hajde, Nataša. Hajde, dupence čvrsto i glatko, na crtu tatici puknutog Đorđa. I rieka, kučkice, želim to sama sebi, neka ti bude profitabilno. I ako može, seksi i slatko.

Zgrada je rustikalno zagonetna. Stranačke boje i zastava koja visi. Uz stepenice i kroz vrata, i ruje odmah neko. Njuškica mladolika, mogla je da ima godina isto kao i ja. Naočari na nosu, koje su joj davale neku vrstu ozbiljnosti.

- Mogu li da Vam pomognem, gospođice?

- Moguće - odgovorila sam- - Htela bih da razgovaram s gospodinom Vidanom Krutićem.

Njeno lutkasto lice malo se mršti. Ustašca, vrlo precizno našminkana, prave jedntf veliko O. U

rukama drži neke papire, gleda u njih. Raspored susreta dnevnih9 Redosled prijema ulagača i pomagača, sponzora?

- Da li imate zakazano, gospođice?

- Ne - kažem odsečno i glasno. Likovi u prolazu, iz kancelarije u kancelariju, iz hodnika u hodnik, gore i dole, levo, desno i pravo, cepaju moju bluzu, ocenjuju moju guzu pohotnim očima.

Vidi to i ona, ali se pravi kul riba.

- Pa... - oteгла je, sklapajući svoju zadatu notnu svesku. - Bojim se da će to biti danas nemoguće, gospođice.

- Bojite se, ili to znate?

Guta malo vazduh, bira reci. Možda Krutićev portparol za štampu? Biračica čarapa, ili ona koja mu piše govore?

Odmahnula je glavom.

. Gospodin Krutić je prezauzet. Morate se unapred najaviti i obrazložiti cilj posete, znate.

Ma da, misli-Vadim člansku kartu sina pederiške i kao zagledam je.

- Pa, ja ipak mislim da će pronaći malo vremena za svoju buduću snaju.

Malo ju je prodrmla struja. Progutala je još vazduha, - Kako se zovete? Koga da najavim?

- Nataša. Ja i Đorđe smo bliski, vrlo, vrlo bliski. Odlepršala je na sprat kao da je dobila krila. To je to,

Nataša, pomislila sam. Može da me iskulira i odbije. Može da me otrese kao dosadnog moskita s rukava. Ali, može i da se zapita ko je ta Nataša, što je došla u sedište stranke i poziva se kao verenica njegovog sina. Ako je iole znao o događajima, ako sin sve tresse pred svog taticu, sav svoj prijavi veš. I barem da me dobro osmotri. U svakom slučaju, došla sam. I nisam nameravala da budem odgurnuta. Ne posle onog što sam doživela.

Leptirića se užurbano vraća. Sada je usplahireno ljubazna, smeška se, poziva me rakom. -

Gospođice... dođite! Dolazim, jasno.

- Gospodin Krutić će Vas na kratko primiti. I, molim Vas... budite koncizni i jasni. Mislim da je bio malo iznenađen Vašim... ovaj, statusom. O da Pa i ja sama, svakako.

Hodnik je dug, predug. Levo i desno, pravo. Tepih u koji upadaju moje štiklice. Likovi koji izlaze, ulaze. Svi ozbiljni preozbiljni, namršteni. Izbori dolaze, dolaze... I tamo u dnu hodnika, velika vrata. Od mahagonija ih od hrastovine, ali meni duborez govori o ceni. Miriše lova svuda unaokolo. A ja sam mogla daje osetim, čujem, napipam svojim šestim čulom.

Malecka kuca. Sekund, dva, tri. Nešto kao čuje iznutra. Otvara ta vrata, ulazi, zatvara. I ponovo se vraća. Klima.

- Uđite gospođice.

I ja ulazim.

Izazovna i drska. Zatvaram vrata od kabineta i šta mogu da vidim? Prostor znalački popunjen skupocenim nameštajem od kombinacije drveta i kože, aluminijuma i stakla. Na zidovima originali ulja na platnu. Prepoznajem Ivanjicku, Veličkovića. Nasuprot vratima je veliki zastakljeni prozor, skupa svilena zavesa. Ispred je veliki sto, za kojim sedi muškarac. Na stolu tri telefona, kompjuterski terminal, papiri... Do stola kožni kanabe, na kome sedi debeljko utegnuto u odelo po najnovijem Armani kroju, s adekvatnom košuljom, kravatom i cipelama italijanskog dizajna. Njegove male, svinjske očice odmah su se zabuljile u mene. Nasuprot njemu, u fotelji od pola ara, zavaljen do maksimuma, sedeo je drugi. Ocenila sam da je visok, suvonjav. Usko lice, pomalo izborano.

Ovoga je grebao život, pomislila sam. Do svega čega se dočepao u životu, došao je gazeći preko leševa drugih, ujedajući i bivajući ujedan. Imao je čelično plave oči kojima je merio moj stas i hod. Skup, vrlo skup. Kao i zaokrugljeni. Obojica su zračila lovnu kao šipka radioaktivnog stroncijuma.

Pretpostavila sam da je muškarac za stolom onaj ko mi je Tatica Pokrivač sranja.

Vladalac Sfera. Dok vrcamo, manekenka sa štiklicama po ko zna koji put fotografski snima -

Moju guzu mogu da gledaju.

Zaustavljam se pred stotom za kojim sede suvonjavi i debeljuca koliko žele slast. Ja gledam ih bez zadržke, u magnovenju, svojim ćulom. Besprekorno.

- U redu, Viđane, vidimo se kasnije na ručku. Stanlio i Olio izlaze, usput mi pokazavši besprekorno bele zube u osmesima. Ja gledam njihove nabrekline, tamo gde im je šlic, osmehnem se slatko i mačkasto. Izlaze.

Stav latice se menja.

Sada je Vođa, Mag, Otac, Lider... ko zna šta još. Ozbiljan, do rasprsnuća. - Ako je ovo ipak neka prokleta šala onih iz drugog tabora, mala, a ti si im potrčko koji uzne-mirava druge za siću, onda...

- Onda je stvar ozbiljnija nego što misliš - prešla sam odmah na ti, zašto da ne? I tresnula ga svojim zenicama u njegove, boje kore od

drveta. - Mili Tatice - ironično dodajem. I tresem mu na sto đubre od prošle noći. Sve u detalj. Kako su me zapili i napili. Odvezli u pežou na periferiju BG-a, u neku vukojebinu. Kako su me zatvorili i hteli na red da krešu i tešu do mile volje, da guze i brišu šamarima moje suze. Malo sam i solila, pa šta? Da mi urezu tattoo krvavim vrhom bodeža, iskeženog đavola, na sise i guzu.

Sedi i gleda u mene.

A onda, hladno, najhladnije:

- Sve je to laž. Ordinarna laž. A ti si neka njegova bivša, vidim. Fiksača i ludača. Na čemu si, mala? I troliš moje vreme, znaš. Đorđe je odličan student i...

- Takođe član Taticine Partije - prekidam ga, vadim iz torbice člansku kartu Đorđina i bacam mu na sto. Nije je ni dodirnuo. - On voli da se zeza - odmahnuo je rukom. - Kao i ostali iz njegove generacije... Možda je hteo da te učlani, Nataša. Nataša, je li tako?

A sad smo malo i gluvi, a? E, pa to ne pije vodu, Tatice, ne kod Nataše! Vadim mobilni.

Obilazim oko stola, sedam na ivicu. Moje sise su tik uz njegovu facu. Mogu da čujem kako mu udaraju damari, a pritisak skače. Staje s dokom? Sledi li on zov želje, kao kod one dvojice?

Aktiviram sličice, pokazujem mu jednu po jednu. Puštam video zapis, zvuk. Sline i kuknjava na podu... Oltar i zaklana kokoška, krv. Noževi, nožići, bodeži, kame... Simboli i znaci, tako prepoznatljivi. - Ja ne lažem, tata Viđane. Još nije kasno da s ovim odem i zaplačem u 29.

Novembru... A tamo je puno susretljivih inspektora za krvne i seksualne delikte, znaš, tata Viđane.

Buljio je i buljio, pa počeo da guta vazduh. Pritisnuo je dugmence na konzoli i rekao u mikrofona: - Dve jake kafe... Nes, Vera. I dva dupla Balantajna... Piješ viski? - okrenuo je svoj, sada zamrljani pogled ka meni.

- Pijem uglavnom sve stoje skupo i ekskluzivno - rekla sam. Obišla sto i zauzela mesto gde je sedeo debeli. Još se osećala toplota od njegovog masnog, bogatog neparfimisiranog dupeta.

Ćutao je dok kafe i viski nisu stigli. Srkutala sam kara i čekala. Tatica je prebirao nešto po mislima. I, najzad: - A da to nije neka

nameštaljka? Neka ujdurma onih drugih? Koliko su ti platili da namestiš mog Đorda?

- Ti si baš uporan, tatice... Zašto ne pomisliš da si vaspi-tao sina koji se loži na satanizam, nastran seks, a? I rekla sam ti, nisam član nijedne partije.

Još mudrovanja i mudovanja. Završila sam s kafom, prešla na Balantajn. Hladan, otkačeno izvrstan.

Uzdahnuo je i istresao viski.

I tada sam znala da dolazi moje. Znao je da je sve istina.

Šta ti, Nataša, u stvari želiš? Da ga izbičujem? Kaznim, otuđim? To nije sin jedinac, majku mu!

Ne znam šta radi i s kirnje povazdan! Ja sam poslovan čovek, vodim mnoge firme, pa Partija...

On je previše za mene!

- Ali još uvek sumnjaš u autentičnost snimaka.

- Ne, ne... - odmahnuo je rukom. - Ali, ipak... kako? Ko ti je pomogao, kako si izašla odatle?

I prelazim na stvar. Pucam odmah u meso, bez skrupula.

- Bila sam pijana i sama. Ali ja znam da se brinem o sebi. Hteli su jeb, sva trojica, ali ne onakav kakav ja hoću i volim! Gledajmo istini u lice, Tatice.

- Zovi me, jednostavno, Vidan, može?

A sad bi da se pajtamo, a? Ne, dok Nataša ne omeđi teritoriju, ne utvrdi bonus i pravila.

- U redu, Viđane. Dakle?

- Dakle - šta?

- Da idem s ovim u 29. Novembar? U magazine, žutu štampu, tabloide? Tvoja reputacija biće trideset ispod nule.

Naručio je još dva dupla.

Ovog puta lagano je srkutao. - Ti si pametna devojka, mislim. Možemo uvek da se dogovorimo...

Ja sam uticajan čovek u Beogradu... Raspitaj se, mnogi znaju koje Vidan Krutić!

- Raspitala sam se, znam.

Bio je, kao, oraspoločeno zadovoljan. - Eto. Eto. Pa, ja vodim stotine i stotine ljudi... Firme, institucije. U bankama slušaju moj glas... Razuman sam čovek. Koliko?

Vrlo razumno. Za tren, moj mozak sabira, oduzima, deli. Ako ga cepnem, može i da se pokoleba.

Da se kocka i potegne veze u muriji. Ko zna koga on zna, koga je kupio, koga drži za jaja... A da ga pustim kao kanarinca na slobodu, ni to nije dolazilo u obzir.

- Zaboraviću sve i izbrisaću sve... Viđane. Imam neke troškove i hiljadarka bi mi to pokrila.

Odahnuo je. Ko zna šta i koliko je očekivao. Ja sam mu odjednom i iznebuha postala kost u grlu.

I da me je šutnuo i izbacio, tabloidi bi mu nabili u bulju slike golog i upisanog sina satanistu. Ma, nije bio ni malo lujka, znao je to.

Otvorio je fijoku i izbrojao mi keš. Sve je nestalo u mojoj torbici. Završila sam s Balantajnom.

Pogledala ga.

- Znaš šta, Viđane - rekla sam. - Ipak mislim da je ovo malo... Da nije sve.

Uzdahnuo je pomiren sa sudbinom. - U redu... koliko? Sada sam lasica. Sada sam kučkica i jagnje. Maza i liza.

- Spomenuli su ručak. Baš bih volela s tobom... s Vama, na jedan poslovni ručak... U Hajat, recimo. Za dva sata, dok se presvučeni, važi?

E, to nije očekivao!

Zabezegnuto me je gledao, dok nije shvatio da sam mrtva ozbiljna. Ustao je i prišao mi. Iz njega je izbijao Kevin Klajn, obrazi i podvaljak. Između nogu mu je sigurno vlažilo i bubrilo. Hajat...

ručak, piće. Dosta skupog i ekskluzivnog pića, kako sam rekla. Hajat i sobe... Seks i ja, Nataša.

Moje telo što vadi srž i cima spermu i diže doku u nebo.

- Kako se toga nisam setio? Da, da, zašto da ne... Ako si zaista raspoložena. Da obeležimo naše poznanstvo, zar ne? Da zaboravimo to što se zbilo... I pred dragima da ne spominjemo, važi?

I zašto da ne? Moji prsti, u prilici, miluju njegov obraz.

Neka on malo miriše moj parfem, naka nasluti šta krijem ispod džinsa i gaćica. Sve u šta može da zarije jezik i gurne mi ga do muda. Ali i da plati Nataši.

- Važi, Viđane - klimnem. - Bilo pa prošlo. A... ko zna, možda je to što se zbilo prouzrokovalo početak jednog

lepog prijateljstva...

I, hajde, mislim, dok izlazim praćena njegovim pohotnim pogledom, pari oči. I želi, želi, želi.

Na vratima se okrenem.

-Gde?

Obliznuo se, pokazao šta mu je bilo u glavi.

- Bićemo u plavoj sali za ručavanje. Konobar će te dopratiti do našeg stola. Voliš ostrige, kavijar? Šampanjac?

- Ja volim sve - odgovorila sam. -1 mogu sve.

I izlazim.

A tamo, na ulazu i izlazu, naočare i pogled. Nasmešim joj se i izlazim. S takvim sisama i dupencetom, a samo s mozgom, u gazdin krevet neće nikada. Ne dok su u blizini ajkule.

Sponzoruša kao ja, Nataša. Izlazim.

Beograd mi čestita, namiguje. Uspela si, pico, uspela! Moj put ka vrhu. Moj put ka lovi. Moći i uspehu. Bio je širom otvoren. Kao moje raširene noge. Bingo!

Dva i po sata kasnije.

Koračam kao tigrica iza uniformisanog vodiča, koji me vodi ka stolu gde me očekuju. Ja sam odlučna, neko od njih mora da padne u moje krilo, kao zrela kruška. Vidan? Ili debeljuca, s jamicama na obrazima? Suvonjavi i izborani, čiji znoj vonja na eure i dolare. Svejedno za Sponzorušu. Novac je ideal. Lova je sve. Moja pića i moj ushićeni, dobro odglumljeni jauk kad mi ga metnu, prečica je ka tom cilju.

Vidim ih.

Kao tri zunzare, sede. Pred njima aperitiv. Viski, votka Smirnoff? Martini, Jamajka rum, ili skupa izvozna žuta osa?

Kao tri bumbara, ustaju kada Nataša prilazi. A ja sam u kompletu koji više otkriva nego što skriva. Suknjica, minić koji neštedimice pokazuje moje butine. Providna svilena bluzica, providni brus. Svileno, paučinasto. Da im jaja nabubre do pucanja, mozak uzmuti. Čela progore toplinom uzbuđenja, sokovi kolaju brže.

I sada zvanično predstavljanje.

Bucika je Dejan. Suvarak Žarko.

Milo mi je. Drago mi je. Cvrkućem skupljam njihove posetnice s telefonima u torbicu. Na poledini naslućujem i poruke s brojem



mobilnog. I, što da ne? Pa oni su moj plen, moja glad, moja žeđ.

- Mi smo na škotskom viskiju - kaže Vidan. - A ti?

- Imam tri dana pauze na fakultetu - umilno odgovaram. I nastavljam: - Najzad, punoletna sam.

Da Vas nisam omela u razgovoru?

- Ne, ne, naprotiv! - rekao je debeljko Dejan. - U tvome društvu i suvoparni poslovni razgovor može da bude prijatan, Nataša.

- Apsolutno - dodao je osušeni Žarko.

Moj Balantajn dolazi. I, kao slučajno, dupli. Da li su to resili da me blago zapiju i tako probiju led? I ko će prvi da predloži seks? Jer to je tako očigledno na njihovim licima. I svako bi hteo da me ima samo za sebe i uz sebe, da.

I razgovor teče, dok posluženja stižu.

Laknulo mi je. Od trojke je ostala dvojka.

- Vidimo se sutra u stranci - kaže im. Okrenuo se ka meni. Na licu latice od svega po malo. I neuspeli jeb i želja da zemlja ženu proguta. - Pozvaću te ovih dana, Natasa - kaže mi, nagnuvši se nad moje uvce. - Mogla bi da budeš vrlo, vrlo korisna u stranci i u mojoj firmi. Tvoji kvaliteti to zaslužuju.

Aha, mislim. I moje sise i pića koju bi da popuniš. Ali pametnica, Sponzoruša, klimne. Kaže, važi. Kaže, čao.

Došaptavali su se pritvorno, pretvarajući se da razgovor teče tokom biznisa. Znala sam da sam ja na aukciji, moje telo i moj seks. Bestidno sam još više isturila dojke, poturajući im ih pred nos. I čekala sam da neko od njih dvojice prvi predloži odlazak u sobu. Dejan je ustao, izvinio se i napustio nas. Znala sam da ide da uzme sobu. Ubrzo se vratio, a na licu mu je sijao zadovoljni osmeh.

Stigla je i još jedna boca Dom Perinjona. Ja sam bila sve veselija, kao i njih dvojica.

- A zašto ne bismo prešli u intimniju atmosferu? - najzad je predložio Dejan.

- O, a gde to? - odglumila sam naivku.

- Pa, u sobi bi nam bilo zaista prijatnije - rekao je Žarko. - Naručićemo rum servis... Još Dom Perinjona... Tvoje društvo inspiriše, Natasa, zaista inspiriše.

I, zašto da ne? Išla sam ka cilju, želela novac... Mnogo, mnogo novca! Ustajem, praćena njima.

Žarko naručuje, potpisuje račun, vadi novčanik i sve plaća.

I malo kasnije, u sobi smo. Brbljaju mnogo i požudno me mere, pipaju očima... Žele, žele, žele!

Još jedna boca Dom Perinjona se troši, pa još jedna. Nacvrckana sam, polupijana. I zašto im, za novac koji će posle seksa ispoverteti iz svojih novčanika, ne bih pružila još više zadovoljstva? Jer, ja sam sponzoruša s velikim S!

Skidam se polako, polako. Uživam i sama u tome, deo po deo odeće, sve dok ne ostanem gola golcata, kao od mamice svoje rođena! I ležem na veliki francuski krevet, mačkasto se prevrćem...

Mogu da gledaju moju čupavicu-ribicu, mogu da uživaju u geografiji moje prelepe guze! I ko će biti prvi? Dejan prvi puca!

Uzima Dom Perinjon i poliva me po pupku, iz koga pohlepno srče. Šampanjac klizi niže i niže...

Uzimam mu glavu obema rukama i zavlačim je u moje runo. Jezik mu je gladak i klizav, liže me i liže... Rastvara prstima moje ružine laticе, draška mi klitoris. A onda se sasvim posveću je tome, lizanju svome! Pije i pije moj sok, liže me neobuzdano! Okrećem ga na leđa, raskopčavam mu šlic i vadim mu patku alatku. Malen je, ali debeo. Sedam na njega i počinjem divljački da mešam, vrteći se kao sumanuta. - Hajde, Žarko - okrećem se i prstom ga pozivam. - Hajde, u meni još ima mesta!

Pantalone mu spadaju i on mi prilazi. Naguzila sam se još lepše i bolje, ne ispuštajući svojom mišićavom uskom ribicom Dejanovog budžicu... Žarko stenje i lagano mi trlja vrhom erektiranog pajsера moju drugu rupicu, ulaz u moju guzu.

- Hajde - sopćem - hajde... obojica, sad, sad, sad!

Popunjena sam, ispunjena!

Vrištim i dajem se, glumim i trzam se. Mešam i ljuljam se, ljuljam se i mešam... Slušam njihovo grcanje, stenjanje, dahtanje... I razmišljam svojim nepijanim i racionalnim delom mozga... Koliko da im uzmem! Jer znam, ZNAM!

Znam da nešto lepše i bolje nikad nisu kresnuli u svom životu, ne!

I želeće, obojica, da me zadrže!

Pa i neka im. Zašto da ne. Jer ja sam sponzoruša, dajem se i prodajem i prokleta mnogo volim novac! A oni i jedan i drugi, puni su f prepuni love!

Dejan svršava dudlajući mi bradavice, Žarko ga stiže prazneći svoja jaja u moju guzu. I ja sam ista i ja maestral-no glumim orgazam, vrištim i kidam se, svršavam i svršavam!

Žarko se svalio do Dejana, pljusnuvši na krevet.

- Nikada pre... - mumla - predivna si, preslatka, Nataša...

Ustajem i idem ka kupatilu. - Biće toga još, dečaci - kažem. I znam da ih ne lažem, jer njihove kartice i čekovne knjižice sadrže ono što Nataša preferira i voli... money, money, money!

Israširala sam se i vratila u sobu. Odeveni su utegnuti. I čim je Dejan otišao u kupatilo, Žarko je izvadi novčanik.

- Želim da ti ispunim sve što hoćeš - šapće mi. Vadi novčanicu od petsto eura i ona nestaje u mojoj torbici. Identično kao po dogovoru, Žarko nestaje u kupatilu, a operacija isplate se ponavlja. - Zovi me sutra, prekosutra, kad god želiš! - govori mi u uvo. -

Učiniću mnogo toga za tebe, zlato!

- Zvaću te - kažem. - Nemoj da me pratiš, - Sići ću sama.

- Imaš moju posetnicu, imaš moj broj... U bilo koje doba dana, kad god poželiš! Želim da te što pre v;idim.

Pa, posle božanskog seksa sa mnom, to je bitna istina! Cmoknem ga i uštinem za obraz. Izlazim krupnija za hiljadu eura, puno, puno zadovoljnija. Viđan je zaista bio prečica do ove dvojice uspaljenika.

Pripita sam i buškana i potreban mi je odmor. Sleganje utisaka, san... Naručila sam taksi s pulta prijavnice. - Spakovala se u njega kada je stigao, rekla svoju adresu. I dok taksi startuje, ja vidim, vidim. Tamo, unutra, iza stakla restorana... par slobodnih, zmijskih očiju. I dok taksi napušta parking Hajata ne mogu a da se ne setim tih očiju. I ja se sećam.

Beograd, moj Beograd.

I ja u njemu.

Sava i splavovi.

I jedno mirno leto i ja tek izašla ioz svoje lude frke s ekstazijem... Krijem se, ali podsvesno znam da me traže! Gde da se krijem, gde da se sakrijem?

Surčinci su otkaćeni i redom luđaci, znam. Ja sam im bila poželjno meso... Jeb i redaljka, a posle rob i poslušnik!

Sedim na splavu „Meduza“, pijuckam kapučino, ne čujem nikog oko sebe. Kao ranjena i na smrt ustrašena srna sam. Kogod da uđe, ja

se trzam. Paranoična sam, znam. Ali panično želim svoju slobodu. Ludilo želim da zaboravim jednom zauvek!

I onda je došao Željko Zemunac, moj učitelj aikidoa.

Cmokne me u obraz, pita: - Kako si, sestrice?

Gotovac do jaja, zaista. Uvek je u meni video mlađu sestru, drugara do koske. Znam daje i on zemunski muvator i pomalo krimos, ali prema meni je okej i zašto bih ja oko njegovih drugih poslova lomila vijuge?

Na faci vidi nerasploženje, strah.

Vodi me za drugi, prazan sto i ja mu pevam moj bol, frku. - To je to, znači - kaže. - Znam te skotove odlično, malecka... I ne brini ništa više.

Niko neće smeti ubuduće da stavi ni mali prst na tvoju senku, kunem se!

- Evo ih! - trgnem se, videvši kako iz automobila na parking u izlazi moj bivši tattoo, praćen još dvojicom.

- U manjini su - kaže mi Željko i brzo raspoređuje svoje ortake na bitna mesta. Znam da su svi odreda puni ko brodovi utoka, ali ipak drhturim.

Zmija odmah pripali stolu gde sedimo.

- O, pa ti si se na splavu sakrila, luče, a?

Kezi se i pokazuje svoj interni karijes. Ignorišem ga, ali tu uskače Željko.

- A koje tebi, patko, dozvolio da se obraćaš tako mojoj sestri, a?

Atmosfera na splavu odjednom postaje kruto ledena. Zmijac se, kao, neustrašivo kezi. Željko ustaje i ispravi se sa svojih metar i devedeset pred njim. - Gde je odgovor, patko?

Kulov počinje da se uvija kao glista odsečenog dela, skida hitro zmijsku košuljicu, pojačava osmeh i kez.

- Ja nemam ništa s tobom, Željko - kaže.

- Ali možeš da imaš ako ikad više staneš na senku mojoj sestri, jesi razumeo?

- Čemu svađa oko ovog mesanca, a?

I vidim kako mu prsti mrdaju ka pojasu. Ali Željko ga čita. - Ako kreneš da izvadiš utoku, kulove, polomiću ti roke na licu mesta! I svaku kosku u tebi, truležu! Nemoj da ni tvoji mankiši nešto pokušaju, znaš...

Željкови drugari su kao napeta puška. Zmijac guta sline i premešta se s noge na nogu, ali prsti mu odustaju od namere. Bio je prijavko ali idiot ne. I znao je da bi ga ta sudbina i snašla. Polomljen i bačen u Savu. I njegovi ortaci bi takođe pravili društvo karašima i somovima... na dnu.

- Da se vratimo drugi put - kaže jedan od dođoša.

- Eto, ti bar imaš zrno mozga - ceri mu se u lice Željko. - Vataj tutanj, siso - obraća se zmijcu. -1, pazi se, siso... Popićeš olovo, ako joj ikad više priđeš!

Zmijac bi da izgrize sopstvenog doku, iščupa uši. Željko je hladan kao stena i čeka. Zmijac i ortaci mu lagano klize unazad do vrata. Željкови ih prate s maksimalnim oprezom. Ovo nije bio zmijčev najbolji dan. Kukam od sreće u sebi, cmačem brata Željka! Nikad više robinja sko-tovima, nikad!

- Mrtav je, kažem ti, sestrice. Ubiću ga kao psa, kunem ti se, ako ti ikad više priđe! Odavno ga merkam, znaš!

I vraća se za sto. I naš ceh je unapred od njega i ortaka plaćen. A ja bih da se upiškim od sreće.

Spašena, spašena, spašena!

Taksi se zaustavlja ispred moje zgrade. Ja izranjam iz prošlosti, iz sećanja. I dokle da nalećem na njega, mamicu mu jebem ološku! Jedan skot od njih popio je asfalt na Novom, ali ima ih još, još.

Uranjam u krpice snovalice, ignorišem hranu. U snu, sanjam.

Ležim na nekoj dalekoj obali. Okean, more... Plaže koje se nižu do u beskraj. Palme, mišićavi, preplanuli muškarci svih boja... I novac, reka novca koga nalazim svuda oko sebe. Privlačna sam, prelepa, vamp... Muškarci se otimaju o mene. Njihov sam ideal, želja.

Budim se, protežem.

Sve mi se doživljeno odmah vraća.

Dejan i Žarko, moje nove mušterije, moj plen.

I Vidan Krutić, Tatica.

Koji mi je takođe ostavio nedvosmislenu poruku.

A ja, kao sponzoraša, moram da gazim dalje. I da slažem evre na evre. Ustajem, odmorna od dvostrukog jeba i prepuna želje da kupujem najskuplje! Nataša mora, MORA da izgleda jezivo zgodno! Ukucana u skupe inostrane krpice, omotana francuskim parfemom. Vraćam se i probam sve, jednom i još jednom. I zašto da ne

nastavim ovako dalje? Život može da bude proketo zanimljiv i lep. Mlada sam, obožavam seks, lepe i skupe stvari. I da ih hvatam, te pohotljive mušjake i muškarce. Da ih lovim kao noćne leptire, koji se navlače na moje telo, sise, ribicu i guzu, kao na svetlost varljive svece. Da ih pečem dok ih ne opečem. Muzem i iscrpljujem. Da li sam prljava, zla, opaka i loša? Smejem se takvim mislima, okrećući se i zagledajući u ogledalu.

Zar nije Vudi Alen jednom rekao daje sex prljav samo ako se čini na pravi način? I ja odajem priznanje tom matorom filmadžiji i perverznojaku... I ja hoću da budem seksi i neodoljiva. Kao Dita fon Tiz, s njenim svakodnevnim seksi vešom. Da muškarcima odmah pođu sokovi niz usta.

Hali Beri, Madona, Viktorija Bekam, Bijonse, Šakira. Telefon mi zvoni. Danijela, Dani.

- Hej, lutko, pa gde si ti?

- Hajde se vidimo u Knezu - odgovaram. - Pričaću ti. A zatim još jedna poruka. Pa još jedna.

Moji novi mačori, Dejan i Žarko. Mnogo su oslađeni i hteli bi još jeba. Ali, ne odgovaram. Neka se malčice kuvaju, neka me se uzele što više. Novčanik će im se tada još više otvoriti.

Na vratima stiže još jedna poruka.

Veliki Tatica, lično. Vidan Krutić. I dupe i glava. Razmišljam malo, malčice. Da, on bi mogao noćas da bude samo moj. Radoznao je, ljubomorani na dvojicu što su ostali sa mnom. I sada bi želeo malo moje guze, pretpostavljam. Ili da mi ga gurne u ribicu. Da, da. Trebalo bi da ga overim, uvrstim u svoj spisak! Još noćas, što pre. Ali, samo gde?

A zašto da ga i lično ne posetim? Tamo, u stranci. Kauč i koža. Balantajn i Hz. Može i guze griz.

I picin dah, sve odjednom, na mah! Da bude moj džoker, moj greb, greb. Da mu ispunim želju, da me kresne, da dobije jeb. Šaljem mu poruku na mobilni, najavljujem se u devet noću, prostorije stranke. I neka se dotle pari i čvari, kuva. Dok mu ne stigne Sponzoruša. Da ga obari i smuva! Pa, vidimo se uskoro, Taticice! Trideset i pet minuta kasnije, u Knezu. Pričam sve Danijeli, ne preskačem ni jedan detalj.

- Hej - kaže mi posle moje ispovesti. - A da mi prepustiš bar jednog?

Ispostila sam se načisto! Smejemo se, ludiramo.

Ja se tempiram za Taticu. Možda će bez okolišanja da mi ponudi seks, da se nabacuje iz momenta. Znam koliko muškarci mogu da budu gori od žena u pitanju seksa. Naročito ako je u pitanju ribon kao što sam ja, Nataša. Partija, biznis, novac, uspeh, skupa i brza kola, moć... sve to može da bude na drugom mestu. Posedovati, kresati ljubavnicu, zalogaj kao što sam ja... upravo TO diže njihov libido u nebo! Umnožava im prestiž, izaziva kod drugih mužjaka zavist do maksimuma! Zašto bi Vidan Kratić bio drugačiji? Zašto se ne bi uklapao u okoliš, u muškarački establišment, u stereotip?

O, ne. O, da. Biće moja marioneta. Moja igračka. Moj sponzor lovator koji će nemilice da troši novac na mene!

Balantajn greje naše vene, diže nivo adrenalina. Kažem Danijeli šta nameravam s Taticom. - Ma, posle onoga što si proživela sa skotom od njegovog sina, apsolutno si u pravu! Iskidaj mu dušu na komadiće!

- To i nameravam.. pojeo je sopstvena muda kada sam ostala u Hajatu s onom dvojicom! Muda, sestro! A onako, nasuprot... Ma, neko bi rekao da dele poslednji gutljaj!

Foliranti matori.

- Baš tako, sestrice. Za parče naše piće dali bi sopstveno, iskvareno, biznis srce! - mudruje moja najbolja prijateljica. - I zato treba da ih maksimalno muzemo, da im uzimamo sve, sve!

- I da se pazimo od njihovih ženturača! - smejem se kao luda. - Ja znam kako je to, kakve mogu da budu. Imam jednu kod kuće, a sve one su na isti kalup. Menopauza, u firmi loše da lošije ne može da bude... Muž na nju gleda kao na zaostatak prošlosti, čir na bulji! I kada nešto sočno i pucasto, kao što smo nas dve, naiđe, naleti... E, sestrice, tada im sperma lupi u mali mozak!

- Uhhh, što volim kada se trse i mrse, kada se pred sebi sličnima puvakaju okolo... A mi, sponzike, ukras na njihovim facama, aplikacija na njihovom egu.

- Šlag i jagode.

- Seks koji nikad nisu okusili sa ženama.

- Pa kako. I onda sve to moraju i da plate. Tresemo Balantajn, uživamo. Knez se puni, prazni.

- Kako tvoj portret? - pita me Danijela. - Pa, profa je poznati lik, ime... Ušao je u Enciklopedije, u udžbenike, 'ej'

- I plus je matori perverznjak! Da gricne sisicu za džabaka. Omiriše piću s hipotetičkom šesticom.

- Ti si genijalka, Nataša! Uspela si da ga zaludiš maksimalno! Sada šeni k'o ker za tobom, sigurna sam. I kakva šestica! Devetka minimum. Ili desetka. I još te portretira!

- I još je impotentan - cerekam se. - Moje tange su mu postale fetiš. Jedino me je super olizao, nema šta! Klica mi je utruo kao da je umesto jezikom prelazio preko njega šmirglom! Bacakao se po ležaju, njušeći moje gaćice... Nešto je tražio u glavi, sigurna sam. - Aha. Neku sličnu tebi sa Pigala. Naručujem još jednu turu Balantajna. Mešamo ga pomalo s pomorandžinim sokom. Ne želim da se napijem i da nešto kod Tatice zabrljam. Neću i da me kresne na brzaka i za ništaka.

Ja hoću lov!

Ja sam sponzoruša. Ja volim novac. Njegov oblik, izgled. Miris. Izgužvane banknote ili tek ispale ispod štamparske prese, Nataši je apsolutno kul, svejedno do đavoljih jaja!

Hoću da budem kul i tačka.

Hoću da na prvom muvanju bude burno, kul i tačna.

Opraštam se od Danijele sočnim poljupcem Britni i Madone. Usta na usta, jezik na jezik. Sočno i slatko. I ako, ako.

Tatica je sigurno nestrpljiv, mislim, dok piškim u klonji. Brisuckam se, prskam još Šanela na ribicu zlaticu. Ako Tatica poželi konkretnije. I daje vidi, daje gleda. Da joj se u potpunosti i do koske preda. Daje njuši, daje buši. I sav moj potrošeni Šanel kasnije da plati. Moj spisak se širi.

Koliko je Tatica, Vidan, Glava, bogat? Koliko zaista?

Da je moćan, videla sam i sama. Okružen svitom, ala-munjama iste sorte. Muvatorima i japi secikesama, guskama s doktoratima, što mu pišu govore kad treba da se pojavi na telki, da mu raja vidi facu, a ne jaja. Dejan i Žarko, još dva, iste biznis fele.

Koliko su i oni zaista teški? Koliko brojki sadrži njihov konto? U BG-u, u Cirihu?

Ispitaće to Nataša.

Pevaće mi na uvce, šaputaće mi ono što želim da znam. i kad se dam, zašto se dam. Da su najbolji u jebu, da priznam.

Zauzvrat ja želim mnogo!



Reno klio, recimo. Samo za jednu mene.

I platinastu karticu. I još, još mnogo toga.

Da lude, dok im dižem ego. Zahuktalu, ali i pomalo ustajalu erekciju. O, da, o, da, o, da.

Idem pešaka ka taksi stanici. Nije daleko, ispred Albanije su, na platou poredani. I neka bude neki otmeni. Mercedes, Audi. Pa, zar nisam maco riba za kojom se uvek okreću?

A onda... osetim!

Poznato, vrlo poznato kuckanje u potiljku. Kao kad te neko motri i gleda. Fiksira i meri.

Pokušavam da se ne okrenem, da mu opsujem nešto slično ali sve po spisku, damari počinju da mi pulsiraju. Čuka mi kucka, lupa, lupa, jače.

Okreni se, kučko, kao da čujem u ušima. Stisni to svoje utegnuto sponzoruško dupence, hajde ako smeš! Čekam da sretnem tvoje oči, kučkice!

Oko mene je gužva, svako ide nekud i malo mi je lakše. To oko je ON, moja na red senka, moja prošlost... Džukac i surčinska jajara, pizda muška što me je navukla na pilule i fiks. Da uđem, kao, u klan. Da budem žrtveni, novi, ženski jarac, od jeba odran.

I ako je to on? I nikad sam. Jer, vaška surčinska i muška pička u sebi nosi strah. Željko ga je na splavu savio oko malog prsta, pljunuo. Isterao k'o vašljivog mačora. Ali, nigde ne vidim Željka i njegove Zemunce. Nigde. I zar je on neko moj anđeo pratilac i spasilac? ON JE, šapuće mi strah u uvce, ON JE. Tu negde okolo tebe. Stoji sa svojim kulovima i meri te. Možda planira da te zavuku u neki džip. Da zatim gurnu u tvoju ribu užarenu ruku. I da te povređuju dugo, dugo. Da te, luda i uplašena Nattašo, Sponzorušo, kod Đerdapa vade čakijama i mrežama dunavski alasi.

O, ludo!

Jedan taksista me merka. Kao, šta čekam? A stojim tu, kao da čekam baš njega?! Pokazuje mi gestovima da uđem ako sam za vožnju. Ja bih da pobegnem negde. Pa ipak, mislim u sebi.

Hajde,, smiri se, Nataša! Tatica Glava i Bos te nestrpljivo očekuje. Zašto da ti to padne u vodu zbog nedefmisanog i nedokazanog straha? Najzad, okreni se. Zagledaj, kao, po mraku. Ako je skot tu,

videćeš ga. A možda je i taksista jedan od njih, s njima u šemi? I ko zna koliko ih ima.

Oni planiraju, mere. Jedno meso više ili manje, kao ja, pogotovo ja, ja, Nataša! Ja, koja sam zbrisala od njih, pišnula na njih, na Dobrišu, na skota s tattoo-om i na sve ostale koji su se onda izredali na meni! Ja!

I okrećem se, lagano, lagano. Kao na filmu. Kao da sam neka maco ženska heroina, kao da sam đavolica, demonska rnilina. U zubima i na jeziku otrov, a na vrhu ribice slatka kao malina.

Okrećem se, okrećem. Zavrćem i uvrćem. Noj lični karusel. I ja na njemu. I tamo, tamo. Ko drugi nego on.

Moja noćna mora, skot. Živ, još uvek živ. Ortak i još uz njega jedan, popili su asfalt vrlo skoro na Novom Beogradu. Krv i delovi mozga. Velike mrlje na, od kerova i mački, upisanom asfaltu.

Bang, bang, bang! Do jaja, ortaci. Do dna pakla, kulovi. Al ovaj bastard još diše beogradski smog. I šefu Dobriši na vrata kuca. Za njega diluje, za njega na drage poteže nož, iz utoke puca. I sad stoji tamo, na desetak metara ili više. I ceri mi se u facu. Kao, moja si, gotova si. Iako je okolo promet i gužva. Iako se i munja muva i, kao, nekog tu i ona čuva. Moja si, kučko.

I brzo razmišljam.

Da rizikujem i uđem u taksu, pa kud puklo.

Ili se samo naslađuje mojim strahom. I, kao: što da sada žurim, kučko. Kad znam sva tvoja mesta.

Pre ili kasnije...

A onda na očima pokrov!

Nečija ruka, topla, ali nimalo meka.

I tonem u strah, među kolajućom i kolabirajućom masom.

A onda me neko okreće.

I vidim Željka i njegove pajtose. A on vidi moju i u polumraku bleđoću. - Ej, sestrice - smeje se. -

Zar sam ti toliko antipatičan?

Na brzaka mu mucajući kažem šta i koga sam videla. Brzo šestari očima tamo gde sam mu pokazala, ali tamo sada više nema nikog. Slegnuo je ramenima.

- Kulovi su videli nas i zbrisali su. Nemoj da dozvoliš da ti slomi živce... Čuo je na splavu šta ga čeka. Ali... -razmislio je na trenutak,

pogledao me. - Ideš li negde?

- Aha - klimnula sam.

- Onda sedi u taksi i organizuj se. A sutra dođi do mene, u Zemun. Da malo vežbaš. A i zbog nečeg dragog, 'ajde.

Vadi hiljadarku i daje taksisti. - Vozi mi sestra gde ti kaže i nigde drugde, važi?

Taksista je kul. Klima, uzima lovnu. Ulazim, sedam. I dajem adresu gde me zasigurno čeka Tatica.

U vožnji se smirajem, popravljam malčice šminku, utišavam dah. I ne treba da osećam strah, da na zmijca mislim.

Tatica Vidan je prioritet.

I kad izlazim pred sedište stranke iz automobila, to sam već ja, Nataša Sponzoruša. Otmjena, meka. I čvrsta, tvrda gde treba. Senzualna i seksepilna. I dok prilazim ulazu, već mislim.

Analiziram, procenjujem.

Za koliko treba da ga stegnem za jaja?

Kao što sam i pretpostavljala, bio je sam u svom kabinetu. Ustao je od stola zadovoljan što ga nisam ispalila i što sam se uopšte pojavila. Čak mi je poljubio i raku.

Pa Vi ste jedan pravi kavaljer - kažem. - To je danas toliko retko, štaviše, atavizam.

- O, pa ima nas, ima - osmeh mu je sve veći. - Ali, Nataša] mogli bismo zaista da pređemo na per tu, šta misliš? -----

- Zašto da ne? Mislim da smo do sada probili led.

Na licu mu se vidi da mu se dopada moj stil. I kao da se zbunio, ushitri se oko mene. - O, pa nemoj da stojiš, Nataša, sedi, izvoli, izvoli... - pokazuje mi kožni naslonjač. Možda tu zamišlja seks, kresanje, jeb? Sedam, čekam.

- Koliko pamtim, ti voliš skupa i ekskluzivna pića, zar ne?

- Apsolutno tačno.

- Nadam se da ti ne smeta što smo skoro sami u zgradi?

- Pa na ulazu je obezbeđenje, portir. Jedino zbog, možda, tvog imidža? Stranka, poslovne i službene prostorije...

Namerno otežem i odugovlačim. Čekam da me ponudi konkretnim, da se otvori, da ne blene samo u moje sise i noge, koje sam drsko i izazovno prekrstila. Sve je bilo tu, pred njegovim očima, moj

kompletni telesni repertoar... Samo što su gaćice bile prekrivene, eto.

- Pa i ovaj naš razgovor može da se sprovede kroz etike-ciju službenog, Nataša.

- Ne razumem.

Dobija u vremenu. Otvara ormančić od mahagonija, u kome je majstorski upakovan mali frižider.

Vadi viski, Balantajn pljosku. Dve čaše, po kocka leda. Sipa, ali vidim dupli, trodupli. Možda da još negde probije led? Možda sumnja, oseća hladnoću između svojih nogu? Ali, latice, mislim, tamo je vruće, vrelo! Tamo je tvoje ukusno i čup-kastojagnjecelo!

Stavlja pred mene na stočić čašu s viskijem. Seda na naslon nonšalantno, znalački. Kucnemo se i tada znam da je ovaj mizanscen odavno, još pre meni poslale poruke na mobilni, postavljen.

Otpuštanje suvišnih i nepotrebnih... Za danas je politike dosta, ljudi... Malo ranije kućama i svojim. Da zlatna ribica ne oseća stisku, da se opusti. Da udiše njegov parfem. Ogleda se okolo, čeka.

Ispijam gutljaj, gledam ga drsko u oči. U njima svega i svačega ima.

Želje da me povali i strgne mi tange. Da ga izvadi i isuče, ako ga erekcija posluži. Da ga gurne, zabije, nabije. Da me zaskoči pričama i bajkama. Kao sad. Njegovi prsti, kao, miluju naslon baš gde je i moja butka naslonjena. Hajde, da malo dodam kerozina. Krstim ponovo noške i tange, slučajno, sevnu. Vidan u bljesku beline može još koješta da spazi. Koliko su majušne i providne na specifični italijanski način. Da one iz klonje kapljice šanela eksplodiraju u para, da se stvore...

Jer ja to radim pomalo sporo, sporo... I nađu pred njegovim nosom. Da udahne. I krv da mu se do međunožja spusti.

- A kako to naš razgovor može da se registruje kao službeni? - pitam, vrteći malim prstom po ivici kristalne čaše. Češki, Italijanski? Uglavnom skup kristal, kao i ostatak nameštaja u kabinetu.

I ona vrata tamo. Kupatilo, mislim. I ona druga. Uklopljena u geometriju i arhitekturu zgrade sobička za odmor i rekreaciju umnu Gazde, Boga...

bilo koga.

- Ti si mlada i možda te politika ne interesuje u onoj meri kao drage vršnjake, ali... - zastao je i otpio dobar gutljaj. Zatim seo izravno do mene, prebacio raku preko naslona i poviše mojih ramena. Vrbovanje novog člana? Ili suptilni pristup ka mojoj pici? Verovala sam u ovo drago, jasno.

- Slušam te pažljivo - kažem, a očima biram podijum. Ovde, na kožnom kauču? Tamo, u dragoj sobi, među četiri zida? Ovde, u šumi iranskog tepiha, na podu? Htela sam novac. I hoću da ga zapečatim i overim načisto. Trepćem, vraćam svoj pogled ka njemu, uranjam u njegove ženice.

Lice mu se trza, moja blizina je za Viđana i opijum i želja, sve...

- Mogla bi da volontiraš za nas... ne, ne - ispravio se odmah. - Ti si student, a studentima treba novac. Možda kao honorarni saradnik, Nataša?

Pućim usne, sležem ramenima.

- Paaa, ne znam... - otežem. - Moje obaveze na faksu su prevelike... Profesori su jako, jako zahtevni!

Prsti mu se već igraju krajičkom moje kose.

- Zašto bi se brinula oko toga? Imam dosta prijatelja na univerzitetu. Šta ti ono studiraš, Nataša?

- Lepotu - kažem, i kao, pripita, smejem se. Da mu malčice olakšam. - Istoriju umetnosti.

- Pa to je i logično za tvoju specifičnu telesnu lepotu - počeo je da filozofira. - Ti nisi mala devojčica, Nataša... Ti zaista možeš da zaludiš i iskusnog muškarca.

- Ja? A kako to?

Kao, pitam se. Kao, čudim se. A to je sve melem za njegovu mužjastu sujetu, za ego. Kuckamo se i pijemo

Totalno si zaludela Dejana i Žarka. Puna im usta hvale o tebi. Zato i kažem... Mogla bi, povreno biti sa nama... Tu nije samo kod nas, Beograd, Novi Sad, Niš. Tu je i Evropa, naše veze i međunarodni poslovi. Mi mnogo zarađujemo, Nataša. Ja - naglasio je - ja imalo da se zagrcne od sopstvene veličine neprogu. tanog viskija. Ja, guščica iskusnica, gledam ih.

- Ti? A koliko?

I šta da kaže? Bilo koliko da kaže, neće da slaže vidim ambijent, mogu da zamislim njegov hektar imanja na Banovom Brdu... Vila

negde na moru u Grčkoj, dolari i evri na Kipru, Kajmanskim Ostrvima... Gledao me je i nalio nam do vrha. Uzima minijaturni daljinac, stisne nečujno. Brava skoro nečujno škljocne i vrata su sama zatvorena. A ja, Nataša, u klopci. Kao jagnje u jazbini velikog zlophotnog, bogatog vuka.

Ne ne plaši se, Nataša! Samo ne želim da neko iznenada bane i omete nas u prijateljskom caskanju. U redu?

- Ma sve je u redu, Viđane – uzimam piće. I već je raskalašan. I već su njegovi kao paukovi pipci, na mojoj butini.

- I ti bi bila ekskluzivna, moja... pa želela... i naša pratnja.

I da svingujemo u trojci, a? Ali okusila Dejana i Žarka, jedan Vidan. Osim poklona i love, svakako.

Njegova ako to budeš želela? Kad nam znači mnogo.

- Znači, ako sam te dobro razumela, malo u partiji... Ako nešto iskrсне... Neko putovanje, recimo.

- Pa, da, da. Na to sam i mislio. - I poslovna pratnja?

- Ako to budeš želela, naravno.

Ja, kao, kuliram. Piće me grabi, steže. Njegovi prsti postaju nestrpljivi, brži. I već su pod mojim minićem. Da odglumim još malo? Smejuljim se, ljubim ga u obraz. - O, malo sam više popila, Viđane, dragi... Mogla bih i da dremnem na brzaka.

Sezame, otvori se.

Ustaje i nežno me uzima za ruku.

- Hajde, ovde je intimniji prostor... soba. Odmori malo, kratko. Alkohol će izvetreti, biće sve u redu...

- Ooooo - vrtim glavom. - Trebalo bi sutra rano... raaano da ustanem! Imam predavanja na fakultetu... I da obiđem butike, parfimerije... I videla sam taaako lep satić i narukvicu i... I oslonjena na njega ulazim kroz ta vrata.

Skupoceno, italijanski dizajn. Zlatni kavez za jebanje Vladara, daleko od očiju rulje. Dahće, spušta me na krevet.

- Lud sam za tobom, Nataša, lud! Otkako si kročila na ona vrata... lud! Tvoje telo, tvoje sve, sve!

Brija po meni rukama. Sama pomažem uvijajući se, da suknja bude skinuta. Ostajem i bez ičega na sebi za nekoliko trenutaka.

Njegovo telo je na meni. Njegov dah, kao i moj, mesa se. Viski i znoj. Stenje dok mi sisa bradavice, širi butine.

Stenjem i ja podstičem.

- Hajde, hajde... Nabij mi ga, uzmi me, uzmi! Povlačim ga na sebe potpuno, obavijam se nogama oko njegovog struka kao puzavica. I šta je to s njegovim dokom? Šta?

Mlohavo nespreman.

Pohota za mnom deluje kontra produktivno i on je skoro na ivici plača. Okrećem ga na leđa, uzimani mu ga u ruku, trljam, dražim. Dižem ga promrzlog iz arktičkih dubina. Ali, treba mu još.

Spuštam glavu dole, do visuljka, koji kao daje malo podigao glavu. U mojim ustima počinje da raste. Stenjem i dahćem, dahćem i stenjem, između dva udisaja, dva gutljaja, tri blaga ugriza...

Stežem mu jaja, mesim ih znalački... Dudlam i šišam i oh, Vidan Tatica, Glava i Vod, topi se.

Led se kruti, kruti.

I tada ležem, širim se.

Uzimam ga u ruku i stavljam ga u mačkicu. - Hajde - šapnem mu na uvo, ujedajući ga za usnu resicu - tucaj me! Tucaj me da poludim, da izludim!

Nabija se brzometno, kao da gaje spopao jezivi strah da će izgubiti erekciju, da će sve stati i eksplodirati u njegovoj internoj imploziji. Mešam i podilazim mu i on puca. Prazni se, svršava u meni i to je kraj.

I, naravno, malo kasnije, obavezna cigareta. I znala sam da sada dolazi govor. Dok ja odlazim u kupatilo i divim se malo svemu što vidim. Za njihove piše toliko luksuznog sjaja!

Sedeo je već obučen i pušio. Ljubim ga u obraz i znam da ne srne da bude tešenja, obećanja za drugi put. Neka on brblja i sebe nalazi i traži. I taj moj smeh nije ignorantski, podsmešljiv, ironičan, ne. Ujednačen je, cvrkutav, oprezan kao stupanje tigrice koja je u lovu... Zavlači se pod kožu, prolazi kroz sve pore, peckutavo je vlažan kao moj jezik. I naravno da je već u mišolovci, mali, prestravljeni mišić. Sav usečen u svoju pišumišu. Mada mi je više nalikovao na brčka.

Oslobođen tog straha od potcenjivanja, topio se. Obgrlio mije ramena dok sam završavala s oblačenjem.

- Kada ćemo se opet videti?

- Kada? Možda već sutra, prekosutra... Pa imamo brojeve, zar ne?

- Ali, ovo mora da ostane samo naše! Ne, ne želim da budem egoističan, sebičan, ljubomoran, ne!

Želim te kao i pre, naravno... Ali, ti si tako mlada, a ja oženjen, znaš.

- Pa znam to, mačoru pohotljivi, znam!

Skoro daje počeo da guče kao beba. Vraćamo se u kabinet. Ja stojim, dok on naliva još jedan viski. Čutke, pijemo i gledamo se. Pomilujem mu obraz, pripijena se uz njega.

- Mogla bih ono od maločas još... I još, i još! S tobom, mačoru!

Još malo melema na ranicu ne smeta. Vraća se do stola i otvara ga, otključava. Vadi malu kožnu mapu i pruža mi je.

- Ovo je za tebe, Nataša.

- Da? A staje to? Reklama stranke, materijal? Smejemo se, a ja mislim na evre. Zavrteo je glavom. - Tu jeste propusnica s mojim potpisom. Možeš da dođeš i uđeš kad god želiš.

Mmmm. Nije loše za početak. Ali, to ne bi trebalo daje sve. Ovo mi je mirisalo na to da je sve od ranije pripremio. Otvaram mapu. I vidim je.

Zlatna kartica strane banke. Sosijete Zeneral. - Tvoj ekskluzivni račun, mačkice. - Oooooo -

topim se i ljubakam ga oko nosa, hvatam za đokicu - Predosetio si da mi je uskoro rođendan, zar ne?

Prima se na žvaku kao na lepak. Klima. Hvata me jako za guzu, mazi ispod suknje po ribici. - Baš to. Pet hiljada evra pokriveni su karticom. Kupi šta god želiš, Nataša.

O pa svakako da hoću, mislim. A kad nestane, ti ćeš biti tu, tatice. Ili neko drugi, Dejan, Žarko, neko. I zašto da se ne nadmeću oko mene?

Prati me do vrata. U hodniku nema nikog. Gura mi srednjak u ribicu sklopljenih očiju.

- Biće slatka uvek za tebe - šapćem. I vrcavo odlazim.

Portir kao da zna. Bulji u ukrštenicu. Ja očekujem beogradsku noć. I ta ista noć je tu.

Izlazim i mrak me guta. I taksu koga zaustavljam deo je mog puta.

Adio, za sada, tatice, adio.

Novi je dan.



Razmišljam o njemu. Dok ležim. Razmišljam pod tušem o prošlim, o svojim strahovima. Da li sam u vrtlogu, u Malstremu sopstvene požude za novcem? Dok se oblačim, zaboravljam na moralisanje. Zar da budem kao Radomir i Zorica?

Radije razmišljam o mogućnostima koje su preda mnom. O onima koje sam upoznala i zavela.

Silazim do prodavnice i kupujem, kupujem. Popunjavam friz matorima, prezalogajim i sama na brzaka. Spremna, izlazim.

I gde bih prvo? Biram faks, neki put je potrebno i da se tamo pojavim. Sedim, slušam. Ništa ne čujem, udaljena milion svetlosnih godina... Sabiram i oduzimam. Moje seksualne usluge sponzoruše sve su skuplje i to me čini zadovoljnom. Tatica je prvi pružio korak, nisam glupa, da ne shvatim da me želi čvršće uz sebe. Zlatna kartica Sosijete Ženeral i pet hiljada evra... Za Taticu zanemarljiva suma, za Natašu Sponzorušu tek početak... Dok se još dublje ne urezem u njihove misli, vene, kompletan krvotok. Iz misli, iz želje, u erekciju, u muškost. I to je krug. I ja u njegovom centru.

Sečem dosadu i izlazim.

Do Zemuna.

Željko je bio u vežbaonici. -Svratila sam ovako - kažem. - Obučena sam za grad, a ne za vežbanje.

- Pljesnuo me je pokroviteljski po obrazu. - Vežbaćeš i takva, ali danas ne aikido. Hajde sa mnom.

Lavirint hodnika. Pratim ga do mini lifta i onda dole, dole. Zidovi kao Fort Noksa, nepropusni za zvuk. Otvorio je vrata i ja shvatam da sam u improvizovanoj, ličnoj pucaonici.

-1 šta ću ja ovde? - pitam ga.

- Imaš problem, Nataša. Ti Surčinci su se okomili na tebe. Delovala si za njih, znaš njihove šeme i veze. Otela si se, zbrisala. Od njih retko je ko normalan... Moraš da se zašitiš.

Počinjem polako da kuliram fazon.

- Da postanem kiler za tvoje, a? - smejem se.

Željko je ozbiljan. U ruci mu vidim pištolj koga je izvadio iz futrole za pojasom. Nikakav kiler za nas, za bilo koga, Nataša. Ali, ti, tvoj život može da bude u opasnosti, kapiraš?

Počinjem malo da drhturim. Pištolji, revolveri... ma, nisam ja za to! Kažem to naglas.

- Ostrvili su se na tebe, Nataša! Možda te i prate. U svakom slučaju, misle da si im neka vrsta opasnosti... Ili onaj tvoj bivši... - dodaje - koji te je i namestio Surčincima, želi te! I ako te negde napipa samu, šta?

Nemam odgovor!

Prilazi mi, ubeđuje. - Možeš da završiš kao belo roblje. Da te prošvercuju na Kosovo, da čamiš u nekoj jazbini, smrdljivoj rupi. Da te trampi za pola kile heroja, bilo šta.

- Šta lupša! - brecam se. - Pa ovo je još uvek Beograd. Postoji zakon i za takve.

- Zar si toliko naivna? Zakon, a ti si bila bačena u nok-daun, silovana na red? I zašto to nisi prijavila, oterala ih iza brave? Zar te nisu drogirali, naterali kasnije da rasturaš ekstazi po diskotekama i žurkama?

Sve je to jebena, prokleta istina i ja ćutim. Muka mi se otvara u želucu kao kaverna. Odjednom mi budućnost ne sličి dostignutom raju. Tu negde, blisko i vrata od pakla su.

- Pa šta, šta da radim? Ta lujka se neprestano šunja oko mene!

- Ja bih ga koknuo već sutra, kunem se. Ali nama trenut no ne odgovara sukob... rat, nazovi kako hoćeš, s njima. Još je sve opterećujuće za tebe, Nataša. Postoje pravila i ja ih se pridržavam. Ne upadaju na našu teritoriju i zato vlada status quo, razumeš?

Ništa ja ne razumem, jebi ga!

Razumem da se neki prijavī skot muva oko mene, čiju senku svuda vidim, plašim je se! Njegov cerek, pogled. Kao na Meduzi, kao na Terazijama.

Moraš da budeš spremna.

Oličenje si mladosti, lepote. Misli o tome, kučko. I ja već odlučujem.

- Pa, nauči me, brate.

Uzima kofer iz ugla. Stavlja ga na pult i otvara. U njemu arsenal čelika. - Biraj - Željko dodiruje pištolje i revolvare kao klavirske dirke.

- Kuća časti, sestrice.

- Pa, preporučī mi nešto. Za ovo sam još mutna i mutava.

- Naći ćemo, sestrice. Nešto ubistveno i malo, taman za tvoju damsku tašnicu. Da kurton surčinski misli da zaista držiš kurtone u tašnici... A ne zrnca koja ne mogu da se svare. Hajde, da vidimo...

Meni deluju podjednako isto, zastrašujuće. Pa ipak, ipak, negde na marginama... Deluju i zaštitnički. Ako bih morala da biram, onda... Radije ostajem Nataša Sponzoruša, zdrava i čitava, mlada, zgodna, poželjna i lepa. A skotu ću sa zadovoljstvom da prepustim crve iz mulja. Da mu izgore pluća i rasprsne prljava bulja.

- Ovaj.

Željko mi ga spušta u otvorenu šaku. Mali, damski tip.

- Smit i Veson - kaže. - Kalibar 22.

- Mali jeste, ali je malo i težak.

- Uzmi onda ovaj. Pravi, ženski pištolj. Smit i Veson, takođe, model devetmilimetarski, 6906, luger. On pravi poveće rupe, sestrice.

- I koliko mi treba vremena za ovo čudo?

- Počinjemo odmah i sad.

I hajde, štitnici za uši, mete već spremne. I sledećih par sekundi već je u ruci mojoj.

Punim repetiram, pucam.

I rupe koje pravim sve velike.

Aktivan. I ja sarn...ko? Zaista, a ko?

Ona Druga, zaista Draga, Promenjena. I da, sad sam Ona Druga, ma ne.

Tražena, malena. Osećam, moć. Nataša sam, Sponzoruša. I znam ko me traži, ko je.

Da mi se proslavi rasna guza. Traži me Goran, moj profesor.

Slike se ređaju Vidan, Goran i Željko je a čuvaj se, Nataša.

Beograd i ovaj svet su ponekad manje, ponekad češće grozni i zli, kad diluješ koku, heroja ili travu. I zašto ja da budem slomljeni ružin cvet? Zašto zgaženi pupoljak krina? Ja želim, uzdišem, hoću novac i meni naklonjen svet! Sponzoruša, pa šta? A u trbuh surčinskog skota ukucaću olovo. Na faci varikina.

Jer to mogu da budem, samo ono što sam. Nova, promenjena Nataša. i I evo me.

Gola Maja.

Kao od svoje Zorice rođena. Ispružena, opuštena. Profa je u stvaralačkom zanosu. Njegova kičica jurca po platnu, njegove ženice su svrdla kojima buška moju kožu, moje telo. I slušam ga, okrećem se kako mi kaže. Podatna sam, marioneta. Prilazi mi, miluje mi grudi. Ljubi moje bradavice. Skida se, kao pubertetlija uzdrhtao.

- Ovoga puta... - mrmlija i petlja oko pantalona. - Ovoga puta...  
Zadovoljiću te, Nataša!

- Ovoga puta biće duplo, Gogi - kažem. - Raspitala sam se malo, znaš. Vrhunski modeli zarađuju...

Ne da mi da dovršim, uvlači se među moje raširene butine, trlja svoj nabrekli pajser o moju mačkicu. - Daću ti koliko tražiš... Daću ti... Ne odlazi, ne ostavljaj me! Ti si moja inspiracija...

Nikada pre, nikada...

Pokušava da pronade uski ulaz i ja mu pomažem, navodeći ga rukom do rupice. Glatka sam, topla, meka i vlažna. Uvlači se lagano, a onda se kuca u mene sve brže. Odakle sad sve to?

Onda shvatam. Na radnom stolu vidim šampanjac, čaše. Ali, vidim još nešto. Kutijica koju nije čak ni sklonio. Vijagra, jasno. -

I zaista, profesor je u meni i, možda, još jednom u Parizu... Na Pigalu, Monmartru. U Mullen Ružu, okružen mladim i razuzdanim igračicama kan-kana. Pa hajde, mislim, dok vrtim guzom pod njim, hajde. Neka se seti, neka oseti. Stežem ga picom, moji nokti prave rezove na njegovim leđima. Da bude lepše i uzbudljivije. Vijagra deluje, Goran je sada divlji jahač seksualne Apokalipse. Okrećem mu se, zovem. Puni me otpozadi, izvlačeći iz sebe i poslednji atom snage.

Dok odjednom ne prsne, jecajući od zadovoljstva.

I kada se vratim osvežena iz kupatila, čaše su pune šampanjca. Još jednom Pariz.

I dve novčanice od petsto evra.

Slažem ih na hladnu kožu Smit-Vesona. Najbolji čuvar za jednu damu, za njen poduhvat. - Hodi -

kaže mi, ogrnut bade mantilom. Njegova golotinja nije baš stimulativna, ali

dokle bih dogurala da se obazirem na svaku trivijalnost? On je lik, ime. Beograd mu se klanja. A on luduje za mnom.

Pokazuje mi veliko platno.

I zaista, to bi mogla, ali zaista, da budem JA!

S jednom rakom ispod glave. Dugonoga, tajanstvena. I pronašao je neki moj osmeh, pokret.

Senke na platnu, moje oči. Skoro da sam se zatreskala u tu leporu. Pa, takva sam, eto.

Trebalo bi nešto da kažem. I ja kažem: - Lepa je, zaista.

- Ja uglavnom nisam portretista, Nataša... Ali kada sam tebe video nešto se prelomilo u meni.

Božji znak, mislim.

- Anđeoska inspiracija?

Miluje obema rukama moje golo telo. Mrsi mi sitne, oblikovane picine dlačice. Osećam da ponovo bubri, uzbuđuje se. Odlazi do stola i guta još dve pilule. Vraća se meni s poluerekcijom.

Ali, poznajući kako vijagra deluje, neće trebati još mnogo vremena i biće spreman. Da li da mu dam gratis, pitam se, ili da nešto poželim? Kolebam se samo tren. Ja nisam nikakva humanitarna radnica, najzad! Ja sam sponzoruša i to skupa!

Jer... Cena lepote i nebeskog seksa je... neprocenjiva!

- Ti si anđeo koga sam tako dugo očekivao, Nataša... - govori mi, uzbuđujući se sve više i više. -

Anđeo inspiracije i anđeo požude!

Pripijam se uz njega. Trlja ga o moju radilicu mačkicu, steže me obema šakama za guzu. Miriše na štafelaj, na masne boje... Ali i na evre, na slavu, uspeh. On je ime. On otkačen. I kustos, je. E, kako samo seta, dok mešam i dižem mu ga, e, baš ovako kučkice.

Vredi da budem ponekad i anđeo greha... O, misiur, nismo još došli do biznisa.

Tu je i Tatica Vidan. Tu su ortaci bez novčanih problema za svoje firme.

Uhvatila njegovog skočka, vodim ka ležaju, legli smo na bok i ja šapucem: gurni ga hajde! Reci, poželi, uradi mi.

- Hoću da te usrećim Nataša...uf nikog osim mene. Samo ja, u žitnoj dolini, samo mene.

- Pebacujem nogu preko boka, da što pre svrši i da idem guram ga petom još bliže.

Sve. Sladunjavo, više zamara. Zar mora sve muvanje u umetnosti, da mene zadovolji, da vidi tako prozaično da bude.

Kako sam prokleta jebeno srećna u svojoj umetničkoj večnosti razmišlja o sebi kao o najboljem ljubavniku, ekstra tucaču? Prišećam se pročitane teorije.

- Hajde - kažem umilno. - Utanaha bandha.

Izgleda zbunjeno. Zar nikad sa svojom ženom nije probao ništa različito osim klasike... Ja na tebi, a ti ispod?

- Ne deluje mi francuski, ni srpski.

- Indija, dragi. Mudrac za seks, Vatsjajana. Hajde sad ovako... - malo se smejem u sebi, ali ništa ne izlazi na moje lice. Širim noge što više. On leže između i ne može da se uzdrži. Gura ga napred u mene spremnu. - Ovo je na indijskom upthulaha, dragi... - grcam, počinjem da stenjem, ali lagano, iskusno. Kao crna udovica primam svog mužjaka u sebe. A on bi samo da mi ga metne, da mi balavi u uvo o nečemu što i ne čujem, da pumpa i pumpa... I pri tome želi da zajedno, u mahu, svršimo! Za mene je ovaj jeb samo u funkciji totalnog zavođenja i osvajanja.

Jer sponzoruša kao ja, nikada nema samo jednog. Nikada.

- Nataša, ohhh, Nataša... - jeca i grca, propinje se kao pastuv na mladoj ždrebici, zabija se i zabija, I znam da to u stvari iz njega izbija vijagra. Ijedan deo mene zaokupljen je posledicama.

Neće valjda, svršavajući, da rikne u meni i na meni? Da od stresa dobijem vaginalni grč i da tako preživim blam i pakao koji bi došao? Zato ubrzavam pokrete. Mešam i stežem ga, podstičem.

I prva kičica Beograda, a pretposlednja kitica Pariza, nabija se pomahnitalo u mene... dok ne eksplodira, s jednim a, ahhh, a, ahhh.

I to je sve, sve. Theend,kiai,finito.

Kraj našeg drugog jeba, ne i kraj njegove žvake. Po povratku iz kupatila on me čeka sa šampanjcem. Sedam mu gola u krilo, nazdravljamo. - Za nas - kaže mi.

- Za nas, Goksi - odgovaram. I svesna sam da mu se sviđa što ga zovem po nadimku koga sam sama skucala. Oseća se mlad, mnogo mlađi... Spreman za još jednu gutku vijagre, još jedan jeb.

Ali, za danas mu je dosta od mene.

- Da odemo negde na ručak?

I krajičkom oka vidim da mu je lice u očekivanju mog odgovora. Ručak mi se čini naglim, suviše otvorenim. Beograd ima mali milion mesta gde par može da se sakrije od radoznalih očiju ljubopitljivaca i zavidljivaca. Ali, dan je dan.

- Moramo , Goksi, da pazimo na tvoj status. Profesor si mi.

Tera kompletan fakultet i univerzitet u majčinu. I neka se jebu svi odreda! Pa on im je dao...

POKLONIO... svoje ime! Da se diče, koriste ga! Ja sam punoletna, jebe mu se! On može sa svojim statusom i imenom da sam bira društvo! I jebe mu se za skrupule, za lažan moral, apsolutno mu se jebe!

I onda slušam male, prljave tajne ostalih njegovih kolega.

Ko se s kim i gde kreše.

Ko je plagijator, a ko preispoljni cipov, bandit, seljačina u pola čina. Ko je dekanova guzica, a ko je u njoj čmaroš i ulizica. Sve odličnici i podvižnici. Pa on, ON... glas mu je vibrantan i oscilira, diže se i spušta... ON je za sve, SVE NJIH, LEGENDA. Mit! Rečju, kolos sa Rodosa, div Beograda!

- Znam to, Goksi dragi, znam - govorim mu, prolazeći prstima kroz njegovu kosu, kroz ono što mu je ostalo. - Znam. Ali, dragi, ti imaš svoj rad, predavanja... Izađimo negde na večeru, samo nas dvoje.

Razmišlja malo dok ispija šampanjac. Dom Perinjon je ekstra klasa, prvoligaš... Goksica je, kad je legao na franke, kasnije na evre i dolare, navikao i na klasu.

Koju i ja želim!

Klasu!

Najbolje! Što više, to bolje!

Osećam da mu se đokica budi, a to je zvonce za uzburu. Ustajem i oblačim se, pružajući njegovim očima užitak.

- Zar već odlaziš? Mislio sam...

- Još jednom? Ostavi nam malo i za sutra, za drugi put. A moram da se vratim i zbog mojih. Dao si mi novac i želim da ga potrošim. Osećam se nekako...

I tu stanem. Kao zagrcnuta. Naivka, ptice. Slatko, preukusno piće, koja je isključao, potučao, stari jastreb.

I on je tu, uz mene, da me uteši.

- Ne misliš valjda da mi ga vratiš, Nataša? Nikada nisam pomislio da te uvredim, kunem se!

Želim da deo novca koga imam dam... poklonim tebi! Da kupuješ sve što ti padne na pamet!

Najbolje i najskuplje! Troši, draga moja, nemilice troši!

I gura mi još petsto evra u džep. - Od srca, Nataša, od sveg srca!

I kako da ga odbijem? Kada govori reci koje su med, koje su melem. A zaista toliko toga što mi treba!

Izdržavam njegov poljubac, ukus njegovog jezika, dah. Ali, to je za oproštaj, za doviđenja. Istrpi se, na mah.

Odlučujem da prošetam.

Ne želim da mislim na zapaljenu, osvetoljubivu budalu surčinsku! Hoću da prođem Knez Mihajlovom, da biram i odabiram, da se kolebam i odlučujem. Jer, novac mi više ne kaplje, kap po kap. Sada stiže i prestiže. Ja želim mlaz! Ja želim potop! Da više ne razmišljam o njemu, da ga ima na kilo!

I biram i odabiram.

Kupujem i Zorici skupu šminku. Za Radomira neki levi automobilski deo, suviše skup za njega.

Da mu ne kašlje motor na parkingu i vergla, dovodeći stanare do ludila. Jer, sada ću imati brdo izgovora. Honorarni rad kod Tatice Viđana. Prevođenje kod Dejana i Žarka. I sve je legalno, pokriveno. Za jednu sponzorašu kao blago iz zemlje otkriveno.

Pametna, špartam Beogradom. Zadovoljna, sedam u moju piceriju Okean. Zatim nastavljam dalje.

U ekskluzivnom ribljem restoranu na Slaviji, gde mogu da se vide poznate face i likovi s estrade, filma, pozorišta... U Poletu, naručujem plodove mora. Uživam. Pijem belo italijansko vino.

Uživam i u pogledima muškaraca koji su sa ženama i devojkama.

Jer znam da poredede. Šta je pored njih, a šta nasuprot. Hvatam i ljubomorne ženske poglede. Kako razmišljaju? Lako za pogoditi. Vidi samo ovu malu kučkicu! Pa odakle joj lova za tu skupu šminku, za te krpice na njoj? Vidi kako se samo provokativno, kurvinski oblači! I vidi ovog mog soma od muža kako blene! Pa šta ona piški, kolonjsku vodu?

Jer, one tako zaista i misle.

Ali, neka ih.

Zavist ponekad tako slatko greje!

I zato neka ih, muška čuda. Kojima je doka na prvom mestu. Koji bi da u meni isprazne muda.

Neka ih, neka. I ako to i žele, neka priđu. Da vide, da shvate. Na koga će naići. Tamo dole, jasno.

Na plavu, na brinetu. Crnku ili riđu?

Plaćam i ostavljam konobaru bakšiš iz snova, trećinu njegove plate. Znam da će me zapamtiti, svakako. I da će se slomiti kada sledeći



put, sa bilo kim, budem došla.

Jer, ja sam Nataša. Jer, ja sam Sponzoruša.

Ne drži me mesto.

Ljubazno mi zove taksi, prati do vrata.

Prate me i pohotni pogledi. I oni koji bi, da mogu, bušnuli moju kičmu, prosuli malo sode u moju čašu. Od koje opada kosa, jasno. Pa, zbogom likovi, za danas.

Sedam u taksi, koji zaustavljaajući se baš tu, prkosi propisima i kazni. Jer i on je iskusnjak. Video je firmirane stvari, brendove na ambalaži i već je počeo da računa bakšiš.

Govorim adresu, taksi kreće. I, naravno, nije se prevario. Dobija bakšiš i razbija se od ljubaznosti.

Otvora mi vrata, pomaže sa kesama do lifta. Putujem gore.

Radomir i Zorica su tu i očekujem sučeljavanje.

Naprotiv, bar polovično. Radomir se zadovoljava mojim objašnjenjem koje se tiče novca. A automobilski deo mu izgleda kao pehar Vimblona. Zorica me čeka u njihovoj sobi, gde joj na noge donosim Garnijer, Revlon, Labela nusi... Okice su joj zasijale, ali je ipak upitala: - Otkud ti novac? Od koga ovo stiže?

- Radim honorarno. Naplaćujem znanje francuskog i engleskog, Zorice. Ne čekam da mi bacite kosku od džeparca.

- Ovo ne može da kupi studentska zadruga. Ja nisam luda, Nataša. Ovo je uvek bilo preskupo za mene.

- Nemoj da mi moralises, Zorice - brećam se i već se nerviram. Guza joj je zevnula kad je videla brendove... A onda majčinska serka po ćerci. Suviše kasno, prekasno. - Ako ti se ne dopada, vratiću. Ili zaključaj u fijoku i noću vadi i naslađuj se. A na posao idi našminkana sa china colour bojama! Ili s poslednjim ostacima iz prošlosti. Čao.

Izlazim i vraćam se u svoju sobu. I kao što reče moj Goksi, ma jebe mi se za njene sumnje i optužbe! Uzmi, Zorice, ili ostavi i adio!

A onda ja vadim, odlažem. Probam, mirišem. I uživam!

Ju. Koliko iznošenja love na Kipar? Koliko računa i ko zna čega još?

Ali, tada mi još ništa ne govori o vili. U hotelu, u apartmanu za dvoje, opuštamo se. On je malo, malčice, kao zabrinut.

Seda na ivicu velike kade u kojoj se banjamo ja i moja mačkica. Sipa iz buteljke crno vino u dve čaše. Nazdravljamo. Onda mi daje uputstva.

Ko će sve tu da bude. I sve da pamtim. Ama baš sve, pitam. Sve, sve, odgovara. Sve, mazo. Ti imaš kompjuterski mozak, ti to možeš. Ovo je deo posla i za državu, znaš. A i ja se tu ugrađujem, znaš. Grci i Nemci su dobri za svaku vrstu razgovora, ali ne želim da me hvataju na finese, znaš.

Aha, kažem i mislim da je vino kul. Dižem nožicu i on je halapljivo grabi, pohotnik. Ljubi me i lizucka, gricka prstiće, mumla, kako te obožavam, medena! Sve na tebi, sve! A onda, ne prestajući s lizuckanjem, nastavlja. Jer ako ugovor bude urađen, prolazim i ja, znaš. A kad je meni dobro, mazo, biće i tebi dobro. Aha, mislim. I odmah kuliram da je tu negde moja bunda.

Tatica hoće da pazim na finese. Da ga u poslu ne zajebu inostrani kulovi, mrske ajkule. Ovo je samo predugovor, mazice. Predugovorni dogovor. Gnjavim te? Ne, ne, kažem. I sve pamtim.

Znači, tako to ide. Dođe malo ranije i čepa za sebe procenat. Dođu malo kasnije i prihvate već dogovoreno. Pametan je moj Tatica Glavica, nema šta! I svi tu nekog levog, drugog, trećeg, državu., zavrću uši, jebu, trte. Lepo. Pa neka im. Ali Nataša mora da dobije bundu. I plaćenu carinu.

Ne brini, dragi. Paziću maksimalno.

Pada mu kamence sa srca. I onda hoće egzotiku i perverziju. Gura svoje dupe i stomak u kadu kod mene i hoće zguza da uleti u moju ribicu. Puštam ga, otvaram je. Tatica uživa, a ja kontam.

Da li mi je dovoljna bunda? Samo bunda? Ko zna da li će posao da bude sklopljen. Bolje da se Nataša u startu obezbedi. Daće mi svoju platinastu karticu koja pokriva sve banke na Kipra, bilo gde. Viza. A ja sam Mona pohotljiva za luksuzom Liza. Stenjem i, kao, uživam. Bunda i neko zlato. Malo, malčice. Grci ga prodaju na tone. Mala narukvica oko ručice. A ako mu tada zaječim, jer osećam da svršava... ahhh, to, to, mili! Svršavam i ja, sad, sad! Nabi mi ga do dna, jako, jako! Hvatam mu desnom rukom zabačenom unazad jaja i stežem ih blago. Tatica svršava stežući moje guzice. Ako, samo tako, Taticice moj! Neka bude zadovoljan i sit. Čistim mozgom vodice bolje poslove.

Sat kasnije, posle našeg oporavka, dao mi je karticu.

- Moram da se čujem s njima, da dogovorim susret. To su dosadni razgovori, mazo. Zašto ne odeš i kupiš za sebe nešto u buticima? Pun ih je hotel.

A toliko zvezdica bilo bi čudo da ih nema.

- A šta da kupim? Razglednice?

Pitam i oblačim se. On guta očima sve što vidi, iako je vrlo skoro od maločas kresao to isto.

- Kupi šta želiš! Šta god ti padne na pamet!

To je Nataša i htela da čuje. Ostavljam ga i silazim dole. I sat vremena klizim, lunjam, ulazim, izlazim. Grčke oči se ne razlikuju od srpskih... Moje sise, noge, guza, sve to pleni i osvaja. Kupujem i skidam evre s kartice, ne mislim ništa. Zlatna narukvica i lanče sa srcem. Da ga pali i pod-seća. Garderoba firmirana. Italijanski i francuski veš, kompleti za plažu, dva za večernje izlaske. Natrpana, pretrpana, vraćam se u pratnji hotelskog momka nosača. Tatica izgleda prokleta zadovoljan. Ne obraća pažnju na ono što sam kupila. Cmače moju ruku na kojoj je zlato, liže srce na lančiću. Ja se odmah kajem što nije deblje i teže. Ali, polako, Nataša! Ovo je tek prvi dan radnog biznis vikenda na Kipru.

- Sve je ugovoreno, mazo. Idemo prvo zajedno tamo, do sedišta izvozne firme.

Tu su i Nemač i Grk, njihovo osoblje. Ti i ja smo tada strogo zvanični. Ja sam tvoj direktor i pretpostavljeni. Ti predvodiš, notiraš dalje, vodiš stenografiju, pamtiš... Zatim, ako sve bude u redu, idemo na uobičajeni poslovni ručak.

- O, baš mi je drago! - glumatam, ali ne baš sasvim. Ako posao bude zaključen, na krilima uspeha doleteće i moja bunda. Udešavam se, pazim na svaki detalj. Iz svega onog što sam kupila odabirani poslovni letnji komplet. Suknja do kolena u bež boji, od Donatele Versace. Svilena bluza, malo, malčice providna, s uklapajućom bojom. Šminka diskretna, nenaglašena. Smemost i čednost, uspešnost i poslovnost.

I tamo u muvatorsko poslovnom okruženju, ja kapiram koliko je Tatica zaista kul igrač za drpanje od države. Osmesima, procentima. Grk i Nemač nisu propustili da gledaju i moje velike dude. Ja, kao biznis sekretarica, stenografkinja i memorator, nalazim se svuda. Ne

ispuštam detalje, pišem, brišem. Ali, kuliram još nešto. Da se i Tati-ča Glavica folira preda mnom. Sve, sve je već bilo dogovoreno! Ni reč cenjkanja, natezanja. Rukovanja, osmesi. Odmeravanje moje figure. Prostorije s klimatizacijom, sekretarice koje donose spremljene predugovore, papire, tajne fusnote, sve. Ja, Nataša, bila sam samo figurina. Njegov prestiž, slika. Možda i nemušto obećanje her Fridrihu iz Frankfurta i Mikosu Makropulosu s Krita, moje guze i mojih usluga. Jer sam ja, to shvatam odmah, pred njima dvojicom vlasništvo her Viđana iz Beorgada.

Ručak je u svim varijantama luksuza, što more može da ponudi. Smirnoff votka. i skoč, italijanska, španska i grčka vina. Šampanjac je dolazio za noć. Ostrige, jastozi. Sve.

I Nataša uživa, učestvuje u konverzaciji. Sve je neobavezno i tako, tako blisko. Pod stolom osećam kako me Mikosova raka gladi po butini. Her Fridrih iz Frankfurta miluje, pak, očima moje siske. A Tatica takođe uživa. Posao je okej.

Partneri su zadovoljni. On istovetno. Nisam mogla da pretpostavim o kojim je ciframa reč, ali ta količina pozitivne energije i zadovoljstva, što je u mlazevima vidljivim mome oku izbijala iz njega, govorila mi je o stotinama hiljadarki evra. Opa, seko, mislim. Pa, raduj se, sponzorušo!

Tvoja bunda je doletela.

I dok ručam, mislim. Grkos Mikos mi zavlači prste pod minić jer za njega sam ja samo pistać, kolačić. Slatki srpski pičić. I her Fridrih misli isto, svakako. Debeloguzi lovatori, navikli na sponzoruše i pratilje. Na ovakve kao što sam ja. Ali neka. Ako zažele parčence moje tvrde guze, neka se ispruže. Jer ona nije Grčka ni Nemačka, već samo moja, moja, moja. I može da se cmače i grize, ujeda. I gura u nju. I ona, kao i ja, vlasnica, sve voli. Za sada malo nakita i svoju prvu skupu bundu. A posle? Garsonjera za slobodnu animir macu, Natašu Sponzorušu. I Reno Klio.

Ne, zašto? Neka bude slatki Megan. A šta im Tatica nemušto veli? Doći ćemo opet.

I biće vaša te noći i druge. Ko ispuni njene želje. I zar se noć na Kipru razlikuje od dana? Igram, ludim. Trojica pare oči. Ja igram samo za njih, samo za gazdu i Partnere. Malo i za svoju bundu,

jasno. I sve je tada kul. I sve je krasno. I kako da sada ne zavolim Kipar i crno vino?

- Kod mene su pita me brzo, na hodniku. Vadim mobilni, pantomimičarka sam. Shvata, jasno. I govori mi da je moj portret sasvim pri završetku. I dodaje da ga je videla i njegova žena kad je iznenada banula u atelje. I, pitam ja. Pariz u Beogradu se smeje. Shvatila je, kaže, da je moj model nešto što ona nikad neće moći da bude, niti je ikad bila. A je li bila, pitam. Nekad, da. I ta priča prelazi u kliše. Koga slušam dok, kao, koracamo slučajno. Profesor i studentkma. Zajedno, hodnikom. Bogati model iz Pariza.

Početak slikar izbegao iz Beograda. I željan slave. U stvari: Pigmalion u ženi koja traži novo. Još neiskusna za mačkaste čari. Opoj Pigala i Monmartra, Sene. Gde šetaju, nude se,iskusne i lepe žene.

A slikar, on, talentom pun, prepun. I novo što je poneo sobom. Taj novi stil, grbinu srpsku.

Mirise ružinog ulja, na jeziku ukus gloga i prevrele šljive. Mazne ga brzo i vesto, u potkrovlju. I nudi franke da potokom teku. Zauzvrat? To sada zna. Ova preda mnom useknuta sponzoruša, srpska, muška. Što uz šampanjac, njenu piću, pečurke, zaboravi na, do tada, motive na platnima ponetim, svojim. Na zauzdane, ušorene, šarene vojvođanske njive. Zvaće me, naravno. Zvaću ga, jasno. Na mom spisku bio je prvi. Što ništa, u stvari i ne znači.

Napolju sunce. Beograd peče i kuva. Zrači.

I, naravno: Zorica. Kao osica, kao naizgled i odjednom svetica. Sve u poslednje vreme skuca u jednostavno pitanje: - Odakle? ? I ovo? Pitala sam i znam koliko ta bunda u tvom ormanu. To je od kurvanja. – Kućno dranje i jeka, skriveno gnezdo i toga ima.

Dakako moja se ćerka ne kurva! Pa ko je i šta je to kurva? Još jedna reč u masi. A uvek se zaboravi politika i prevrtljivi, nameštač-ki biznis. Ko kome. Kada. Tuđem ili svom. Ma, ajde!

Nazivam Danijelu. Nedostupna. Pa, kasnije.

Potrebno mi je da s nekim pričam. Da se zapijem.

Jer, moram da mislim i šta za leto.

S Taticom na Kipar, u vilu... koju nisam ni stigla da vidim, neće moći. Tad tamo letuje žena, sin i ko zna ko jebeno još.

Iskrснуće Neko. Isplivaće Nešto, znam.

Odem u kupatilo. Tuširam se pola sata. Picanim se, udešavam. Želim „da izgledam lepo, izazovno. Na meni sve novo, brendirano i strano. Pogled mi se zaustavlja na tašni-ci. Da li da ponesem metalno čudo? Kolebam se. Lomim.

A neko u uvu šapće:

Šta će tebi utoka, lujko? Da te slučajno kontrolom maznu, ode kod lezbača u Zabelu! Ostavi to, budi kul.

A u drugo ulazi ovo. U mozak zavlači:

Zašto si ga onda uzela? Zašto? Možda se onaj crni pacov šunja okolo? Vreba da neoprezno napraviš korak. U kola, u džip. Na redaljku ko zna koliko dugu. I bodež u venu. Da sliniš luda kasnije. Da šljakaš za njega, za njih opet. Da ne pitaš za cenu. I malo će ti biti vutra. Daj koks ili heroja. Jel' to želiš sad, Nataša? Kad maznula si prave ribe. one što krute se visoko gore, ej!

Kolebam se. Lomim.

Puštam svoj instinkt, strah da odluči.

A on iz zidnog skrivenog šteka vadi utoku. Napeta je, spremna. I, stvarno, osećam se malo lakše.

Pa, devojka mora da se štiti od luđaka. A ja sam to već prošla.

Pokrivam ženskim stvarčicama. Tu su pljuge, upaljač. Novčanik, rokovnik. Malo je teže, ali ako.

Šapata u ušima nema više. A Sponzoruša lakše diše.

Odlazim bez pozdrava. Njih dvoje sede bez reci. Ili su već sve izgovorili jedno drugome. Ma, briga me.

Hodam pločnikom.

Kao u inat, nigde taksija. Odlučim se da skratim put i prođem kroz prolaz, još jednu ulicu, do taksisti stanice.

I ništa, kao u bunilu. Bez osećaja, nemo. Ne čujem brze korake, trk. Osetim da sam u škripcu i ulovljena, tek kada me ruke grabe s leđa. Strah me koči, samo sam zaslepljen zec na autostradi.

Mirišem u nosnicama dah kvareži. Karijes zuba. I usrano znam ko me je prilepio uz sebe. Kasno za cvilenje, kasno za plač, kukanje i vrisku. To on i kaže. - Ako pisneš, kurvice, samo reč, probošću ti jetru!

Nećeš više da valjaš ni go kurton! Samo koračaj i smeškaj se, kučko!

Pa zar sad, kukam u sebi, zašto sad?

Vidim parkiran automobil. I sve mi sevne pred očima, u bljesku magnovenja. Drogiranje, redaljka. Tucanje do bola. Batine, lom prstiju. I šta, još više? Belo roblje, Sava? Karanje do mile volje u nekom podrumu periferije?

Ne vidim nikog u Audiju.

Sam je, ker.

I da li je to kao malo bolje za mene?

Mozak mi radi kao PC četvorka.

- Zašto si takav? - šapućem. - Pa htela sam da ti se javim, kunem se!

- Kuneš se? Čime? Majkom kurvom, ocem pederom?

Mene si našla, kučko, da muvaš, mene?

Steže me jače, žešće. Njegova sujeta, to je moj cilj. I cviluckam i pišuckam. - Jeste, tucam se za lov. Sponzoruša sam, jeste. Pa, ko ne voli da uzima lov od matorih lovana?

Još desetak metara do Audija. A onda ko zna šta.

- Pa kako sam mogla više da dilujem ekstazi, kako? Murija me je već namirisala... Pratili su me, cinkarili su me mnogi.

Cvilka. i još cvilke. Da li je malo opustio ruku? Da li će mi pas maznuti torbicu? Kao spotičem se, ali ne vrištim. I onako nikoga nema u jebenom prolazu, k'o u inat. Ali, ko zna da li zaista ima nož? I da me izbuši i dok dođe Hitna ja sam probušena kao guma od bicikla, ohlađeni špricer, mrtvež, truli grejpfrut.

- Znam ja, kurvo, da se krešeš za evre. Misliš da sam lud?

- Pa zašto si ovakav prema meni, kad sam te volela? I evo ga Audi.

Moja smrt u davljenju surčinske močvare. Ili hipotetička nada koju ni ne naslućujem? Treska me sisama o vrata. I nikog, nikog. Beogradska vrelina. Pustinja.

- Slušaj, pederušo. Sad ću da te ubacim u kola. Ne pomišljaj da iskočiš i da bežiš. Stići ću te i tu je kraj.

- Neću da bežim! Hoću da ti ga popušim da se pomirimo. I svu lov iz šteka daću ti, kunem se!

Otvora vrata i gura me na suvozačevo sedište. Gleda pas u moju torbicu, ja ga hvatam za patku.

Opaljuje mi šamar i zalupi vrata. - Marš, kurvo! Sad bi da mi ga popušiš, jel? Ma, pušićeš ga svima, mamicu ti jebem po sto puta!

Gurnem torbicu sa strane i počinjem da cmizdrim. Kezi se, zviždi mi još jedan šamar, prokleti smrdljivi smrad!

- Staje kurvo? Osetila si čvrstu kara, pa suze, a? Pa, gde ti je onaj tvoj Željko sad, a? Da ti spašava pičkicu?

Startuje, brblja. Psuje i pljuje. Moje liceje među mojim rakama. Cvilim. - Nemoj da me unakaziš, molim te! Niko neće onda da me kresne.

Ceri se kao paranoik. - Ma, sredićeš se ti, ne brini! Imamo mi odlične lekare, pizdo! Veži se!

Vezujem se poslušno. Vozi, samo ne znam kuda vozi. Malo je opušteniji i sigurniji. Vezana sam, nema iskakanja. U njegovim sam rakama, meso. Koje je lovio odavno.

- Pa, uželeli su te se mnogi, znaš. Da ti delju piću.

To je smradu smešno. Vozi brzo, prelazimo most. Jao, jao! Ne, anđele moj štitniče, ako te ima, ne u surčinsko blato, ne!

Anđeo ćuti.

Audi grabi, reži, grebe.

- Gde me to vodiš? Kao i pre, kod sebe?

- Kod mene, a? Pa šta će meni kurva?

- Pa, nemoj da me bacaš svima, molim te! Biću samo tvoja, kurvaću se samo za tebe! Kreši me samo ti kad god to želiš!

- O, tako? Ali ja delim pizde s pajtosima, znaš... A tebe, kurvice, odavno čekam! Izradila si me kod Dobriše kao soma! Ti... - zamahuje desnom i lupa me po glavi - ti, kurvo, da me izradiš, ti!

Da me ona pička zemunska isteruje sa splava, a? On meni da preti, on?

Ćutim.

Rešena. Ako krenemo ka Surčinu, izvadiću pištolj. Pa šta mi jebeno bude! Luđak još ništa ne sumnja, ali dokle?

Gleda zverski u mene. Ja prepoznajem industrijski deo oko Save. - Pa, možda si u pravu. Daću ti da mi ga popušiš ovde. Baš lepo mesto.

Provlači se, parkira iza nekih lomara od zgrada. Jasno mi je da je ovo pustinja i da tu niko ne šljaka. Ko zna koliko je sličnih meni dovlačio ovamo i iživljavao se!

- Ispadaj! - kaže samouvereno smradski.

- Znam ja, lud je?



- Pa zašto si me doveo ovde? - pitam. Daću ti sve što imam. Zavlačim ruku u torbicu, pištolj ili cigare. Pištolj izlačim, otkočen.

Smrad se, kao, ne boji. Ali, vidim mu znoj na čelu.

- A ti, kao, imaš muda da pucaš? Da ubiješ? Sekund. Dva. Tri.

Oko Smit-Vesona bulji smrtno u njegova pluća. Male su šanse da skoči, a da ga olovo ne tresne.

- Rekao mi je da ti raznesem ta smrdljiva muda, smradu!

Moj kažiprst istovremeno pritiska oroz. Pištolj lanu jedanput. Tane ga tresnu posred grudi i skot se praći po zemlji. Prilazim mu polako. Ovo je vukojebina. I ako je neko nešto čuo, običan prasak probušene automobilske gume je odgovor. Na dva metra sam od njega.

U smradovim očima jeza i strah.

- Nemoj - cvili. - Ovo pakleno boli... nemoj! -1 znaš šta mi je još Željko rekao?

- Nataša, molim... te... nemoj... Ali sada nema one Nataše. Sada nema povratka.

Sada je samo ovo: ili smrad, jednom zauvek, ili ja. A ja, Nataša, strašno mrzim ovog crva što se na prašnjavom tlu grči i uvija. Jede ustima zemlju. Sav usran i upisan.

- Rekao mi je, smradu - ponavljam, pružajući ruku s utokom ka njemu. - Rekao mi je da te overim. Ali, prvo muda.

I pucam mu među noge. Njegov vrisak je ravan pucnju. Pa, to je bilo to.

Ne, kažem sebi, ne još! Crv još živi. Smrad još gleda. BAM, BAM, BAM. Pluća, stomak, srce. I nema, nema više smrada. Stojim malo i gledam.

Tako sam hladna i smirena. Ili je ovo neka vrsta oslobođenja, katarze? Moj strah, ovaj mrtvi smrad, uzrok i posledica moje muke, lutanja i pada, mrtav je. Hvataj tutanj odavde, Nataša!

To ona druga, racionalna, vuče me za kosu, štipa za guzu, gura, gura. Brzo stavljam pištolj u torbicu, ogledam se. Na vratima provirim. Nikog. Trčim do Audija, otvaram vrata, brišem, sve maramicom, sve što sam mogla da dodirnem. Zar ne rade tako u filmovima da zeznu foren-zičare? Čak se i suludo cerekam. Jebe mi se ako neko naiđe. Luda sam, sumanuta. Niko ne nailazi. I hvatam tutanj. Tamo, ovamo, tamo.

Kroz park, lagano do buske. Stojim, ledena, čekam. Bus stiže, ulazim. Iza, već daleko iza, sve je.

Okrenem se ovlaš, dok prelazimo most. Adios, skote!

Silazim. Lagano idem u Centar. Gde da bacim utoku, gde?

Na ivici jednog parka vidim šahtu od gradske kanalizacije. Nekoje maznuo poklopac, ništa čudno u Beogradu. Vesto odglumim posrtanje, ispuštam utoku dole, što dublje.

BUĆ!

I više mi nije do viđenja ni sa kim. Barem ne danas.

A sutra Nataša?

Neko u meni šapće: sutra je novi dan. Sačekaj ga.

Sada sam još nešto. Ja sam ubica.

Ležim i razmišljam. Na krevetu oko mene gomila štampe, TV je uključen. Tri dana nigde nisam izašla uvučena u svoju čauru, u ljušturu svoje sobe. Zašto ništa ne javljaju? Ako niko pre, onda tabloidi. Neko je morao da natrapa na ostavljeni Audi. Pa. ipak, ipak... Ono je tamo pustinja, industrijski zaboravljeni deo grada. Možda će smrad zaista da se pretvori u osušen, leš, što je i zaslužio da se mumificira, istruli... Moja mašta hrani se raznim drugim dešavanjima, aličnim dešavanjima. Sačekuša u Batajnici. Dva mrtva u prepadu. Krv na asfaltu, izgoreli automobilu.

Smrt. Ne javljam se na pozive, kao da sam i ja sama potonula u kaljugu, u čudnu svakodnevnu melasu iščekivanja i straha. Da li će me otkriti? Možda je u kolima ostalo nešto, bilo šta? Niko nije dolazio. Peti dan sam u štampi videla facu. Bratija se opraštala. Pacov je bio pronađen. Mali, kratak članak. Ime, prezime. Momak iz krimogene sredine. I pitanje u stilu. Da li je to novi obračun, osveta?

Gang je platio čitulje. Sve moj do mojega u impresumu. I odlučila sam da prekinem boravak u ženskom manastiru. Udešavam se, izlazim. Zovem Danijelu, potrebno mi je društvo, provod, zaborav. Da ono što se dogodilo bude pokopano zauvek. Moja vendeta.

Dok se vozim taksijem ka kafeu Dali u Hilendarskoj, moj mobilni cvrči. Dejan.

- Zdravo - kaže. - Bila si duže nedostupna.
- Ma, ništa - kažem. - Porodični problemi, bez veze.
- Kako si se provela na Kipru?

O, kako vesti brzo putuju! Ili je Tatica sam pevao poslovnim i partijskim pajtosima. - Pa, zanimljivo, Dejana. Toplo. Jesi li me zbog toga zvao?

Brzo prelazi na stvar. - Ne, nikako, Nataša. Kada možemo da se vidimo? Hitno je!

Bacam udicu. - Mnogo sam zauzeta. Tražim garsonjeru za sebe, jednosoban stan. Nešto prikladno... centar, tako. Vreme je da se potpuno osamostalim.

Udica se guta. - Pa zašto mi nisi ništa rekla do sada?

Čak zvuči uvređeno. - Hajde da se večeras vidimo, važi? Nas dvoje, gde želiš.

Hajat, Moskva, Interkonti... reci. Uz večeru ćemo resiti taj mali problem. I da znaš da te apsolutno podržavam - nastavlja je da brblja, razmišljajući o još jednom tucanju sa mnom.

Ovoga puta u dvojci, on i ja. Taksi staje. Slušam, plaćam. Izlazim i slušam, - Šta kažeš na to, Nataša?

- Odgovara mi... recimo devet?

- Pravo vreme. Reci gde?

Malo otežem. Malo udicu zatežem.

- A da te ja cimnem mobilnim oko osam, važi? Budi dostupan, Deki. Preciziraćemo mesto. Samo ja i ti, Deki.

Magične reci za Dejana. Isključujem se i ulazim u Dali. Vidim Danijelu i dolazim do nje.

Cmačemo se kao lude.

- Ti si se totalno otkačila - kaže mi. - Šta je s tobom? Zaljubiška? Neko novi? O, vidi, vidi...

Imalo boje si nabacila, gde?

Sedam, uzdahnem.

Da joj se poverim, ne dolazi u obzir.

Stvar se pročuje, procuri. I eto murije na moja vrata. Smrad je bio preispoljni skot, neopevano đubre, sve to ujedno. Ali ja sam uzela zakon u svoje ruke, upucala ga bestijalno. Samoodbrana, znam. Za to postoje sudovi i slična sranja. Bolelo bi nekog što bih ja bila prodana u belo roblje.

Kresana do ludila. Isečenih bradavica. Briga nekog. Zato neka skot trune i neka ga crvi žderu.

Besna sam furija, nema šta.

Naručujem za obe koktel, Džoni na mora. Rum, sirup od tropskog voća... mango, kivi, kokos i sok od pomorandže. Pijemo k'o lude. Govorim o Kipru, o Tatici zatreskanom u moje nožne prste.

Pijemo još i još. S Džonija na moru, prešle smo na Long Ajlend. I vreme je samo niska kristala na našim zenicama. Sponzoruše smo, pa šta? Svet oko nas može da bude naš, samo ga treba zgrabiti obema rukama. Filozofiramo, pijemo. Danijeli zvoni mobilni. - Druženju je kraj - kaže.

- Neko novi? - pitam.

- Aha. Drmotresac iz gradske uprave. Matorac gazi po upravnim odborima, pliva u lovi. Samac.

- Pa drži ga, ne puštaj.

Smeje se. - Ti mi nisi konkurencija. Idem sad. Jedino što ne voli je da kasnim više od akademskih petnaest.

- A pre onog... šta?

- Večeras pozorište. Posle, ako mu se digne, digne.

- Ma, boli te, lutka. Uzmi lov i ćao. Ili vijagra. Plaćam i izlazim i ja. Danijela odlazi, ja ostajem.

Cimam Dejana mobilnim.

Bio je tamo negde, čekajući kao zapeta puška.

- Nataša? Čak si i poranila.

- Ranije sam završila, ali neuspešno. Nisam imala sreće s garsonjerom. Kucam na zatvorena vrata.

Zvučim razočarano, kao, nije mi do ničeg. Udica je zategnuta do kraja, šaran se već praćaka.

- Rekao sam ti da to prepustiš meni. Vidiš, nisam sedeo. Potegao sam neke veze, raspitao se.

Imam gotovu stvar za tebe, ne brini, Nataša.

- Pa ti si šećer, Dejana. Kad mogu da je pogledam?

Zvuči mužjački nadmoćno kad odgovara, kao da je moje pitanje unapred predvideo.

Ili je to odavno spremio kao adut, pre ostalih. Ko prvi mojoj pici, njemu i slast.

- Gde si? Doći ću kolima do tebe, pa možemo odmah tamo - Pa, ne mogu da verujem - glumim kao da sam upravo diplomirala na Akademiji lepih umetnosti, odsek gluma života. - Zar je već useljiva?

- Za tebe sve, Nataša.

- Čekaću te kod Konja. Nećeš dugo?

Pa, neće valjda sada da razmišlja o ženi, zvekan! Ali, njegov odgovor je ekspresan. - Ma ne.

Samo da nađem mesto gde da se parkiram. Budi kod Konja i nigde ne mrdaj.

A gde da mrdam, tupadžijo, pomislim. Kada mi je nešto tako izvesno. I šta je sad u pitanju?

Nešto skriveno od njegove žene i od svih? Tajno kupljeno ljubavno gnezdo, u koje bi sad hteo da spakuje grlicu piću, Natašicu? Nije mi smetalo, za početak. Da iskuliram matorce, kao prvo.

Promenim adresu, kao drugo. Tatica je već bio u mojoj šaci. Dejan je sam uskočio u moje gaćice.

Žarko? Neka čeka svoj red, dok Nataša vidi šta može da joj ponudi.

Stojim kao kobila pola sata kod Konja i razmišljam da sam iskulirana maksimalno. Ma, koji kreten! Još su mi falili samo neki moroni da mi se nabacuju odreda.

Razmišljam da se iskuliram, okrenem se vratim u Dali. Da se natreskam od koktela. Da ne mislim na rupe u stomaku i muda onog skota. Na njegovu zgrčenu umiruću facu.

A onda ga ugledam.

Skoro da je trčao, onako debeljuškast i zadihan. Utegnut u odelo po kroju, koje ipak nije moglo da sakrije višak kilograma. Besprekora o izbrijan, mirišljav. I ja, sa štiklama, za pola glave višlja od njega. Stojim i mašem mu. Da me, kao, vidi. A ja sam u stvari sisati i dupati svetionik u mraku beogradskih drkoša.

- Nataša! - kaže zadihano. Aha. uzbuđenje. Strah da ga neću sačekati jer je, somče, kasnilo. -

Izvini. Jedva sam se uparkirao. Ne čekaš dugo?

- Jedva dva sata - odgovaram. Namrštena, ljuta. Onda prasnem u smeh i cmoknem ga u usta.

Kratko, ali slatko. -Idemo tamo?

Naravno da smo pošli do tamo! A to tamo je trospratnica stare predratne gradnje, što gleda u hotel Park. Za prvi pogled, milina. Lift koji radi. Poslednji sprat, šta mari. Malo dalje od gradskih kulova. Ključem otvara vrata, propušta me. I odmah kapiram da su kulise, mizanscen, ova garsonjera, sve spremno od ranije. Nameštena. Ja,

kao, razgledam. U sebi cičim od srednjaka. Kupatilo po meri, bide. Doručeno, sređeno, utegnuto. Ali, čije je ovo gnezdo?

- Sedi, raskomoti se - kaže. - Da li ti se sviđa? Klimnem, obrćem očima okolo. -1 odmah je slobodna?

- Sutra se useli ako želiš. Tvoja je.

- Koliko je gazda odredio stanarinu? Ja studiram... Dopuštam mu da preuzme vođenje igre. Skida sako,

baca na ugaonu garnituru. Vrata od sobe su otvorena. Dok on sipa iz malog bifea viski, ja ustajem i razgledam sobu.

Znalački, nema šta. Jebački, za onog ko zna. Vraćam se da se kucnemo. A posle, to ja znam i da se tucnemo.

I čitam ga skroz, kao stakleni bukvar. Njegove očice me skidaju, gule, jedu.

Oblizuje usne. Onda se rešava da zine:

- Ovo je moje, Nataša!

- Garsonjera?

- Pa da. Ovaj prostor. - I ti ga izdaj eš?

Ponekad suviše nespretno sa ženama mog soja. Uvučen u okovratnik. Crveni po obrazima, pije brzo i naskap.

- Ne, ne... Nemam za to potrebe. Onako, za odmor. I za skriveni jeb, aha.

I zaista mu stanarina nije potrebna. Njemu, koji vozi najnoviji tip mercedesa. Oblači Armanija, drma stotinama hiljada evra. I ima kučku kod kuće. Koja ne zna da mrda dupetom, da gužva čaršave i vrišti. Da bude kao ja, sponzoruša.

A to njima svima treba.

- Dopada ti se?

Pitanje je upućeno meni. - Lepa je, zgodna.

- Viski ti se ne dopada? Želiš nešto drugo?

Želi da se odbravim, jer me zna i kakva sam kada malo više odvmem slavinu. Zna i svoje potencijale, izgled. Zna, uglavnom, sve. Ili skoro sve.

Ispijam viski i njemu lakne. Sipa nam iznova.

- Hoću nešto da se dogovorimo, Deki. Garsonjera je kul, ali ja ne bih volela da mi nekad, iznenada, bane neko od tvojih, znaš.

- Ali, ne, nikad! To je nemoguće, ne brini. Znači samo je tvoja. I samo si ti gazda. A ja bih htela daje moja.

A put do toga je soba. I dobro kresanje. Pa ipak, nisam naivka. Vruć je i zato ga kujem. Sedam do njega i počinjem igru. Možda je on ris, lav. Tigar, vuk. Kad isisava krv drugima koji su kao on, identični. Muvatori i lovatori. Pijavice i kliconoše kvareži. Kao Tatica Vidan, kao Žarko. Milion drugih, inih. Ali sa ženskom blizinom mu ne ide. I ne verujem daje ikad kresnuo ovako nešto, što mu gricka uvce. I to ne zbog para, nego zbog straha i treme.

Sindrom Petra Pana. Dobri, mamin zeka, mamin bucko.

A posle, sindrom Malog Nepodignutog Đoke.

- I dokle mogu da budem u njoj? - pitam.

- Dokle? Dokle god želiš, Nataša.

- Neću da među nama bude nejasnoća, Deki. Ti me znaš, ko sam i šta ponekad volim.

- Ako si mislila na... - nije dovršio. Ali hoću ja.

- Da li ovo znači da TI, Deki, želiš da sam samo tvoja? Zbunio se kao malo dete. Moja procena je bila tačna.

Žene su mu nepročitana priča, enigma, rebus. A ja sam mamac koji ga obara s nogu. San i snoviđenje, pali s neba.

- N... ne, zašto? Ti imaš svoju slobodu da budeš s kim hoćeš. Ja sam oženjen, a ti to znaš.

- Ali da budemo zajedno ponekad? Ovde u deluksu. Šećer i med, euro kod. I da nam bude uvek lepo, kao onomad.

Otkopčava dugmad, otpetljava kravatu. Pomažem mu u svlačenju.

Jedan iz mnoštva. Ne ispuštam. Neka uživa sa mnom i uz mene. da bude moja!

Protežem se vrata, zovem ga u kupatilo. Ne zatvaram vrata da mi se pridruži.

Plašljiv je koleba se i rida. A to je strah u njemu, da mu se ne digne, dok se trljamo i mazimo.

Izlazim ja i onako gola i vlažna, dovlačim ga pod tuš. I činim sve da ga još malo podstaknem, da uzavri...

Trljam ga penom od šampona svuda po telu, pritiskam šiucu metodom na njegove erogene zone.

I, naravno, počinje da deluje! Njegov do tada pužić izašao je iz svoje potkožne kućice i počeo da diže glavić. Tepam mu, trljam. Stavljam u usta, sišem. I Deki je opet spreman.

Bacam ga na krevet, hop i ja sam odozgo, uzimam kontrolu u svoje rake. Deki je u nekoj vrsti blaženstva.

JOŠ JE DNOM!

JOŠ JEDNOM JE U MENI, JOŠ JEDNOM JE PRAVI MUŠKARAC!

Njegovom ushićenju i sreći nema kraja. Boginja pohote, Nataša sponzoruša, koju želi da kresne pola Beograda, s njim je! Nataša, koja stenje i mesa mu odozgo, koja mu govori sve slatke, ljubavne stvari koje želi da čuje. I čuje, čuje: - Ohhh, kako je lepo, Deki! Predivno! Daj mi ga još, još! Kako si tvrd, krut si. Oni drugi su mlohavci, nikakvi! Ohhh!

Okrećem se i sada je on vođa, lider, mužjak, maco. On hvata moje guzice, vodi radnju. Zabija se svom svojom dužinom, koja jedva da je dovoljna da ga osetim, ali ja grcam od strasti... Šapućem mu u ekstazi glume da je najbolji, najveći, NAJ, NAJ! I to NAJ i treba da mu se ureze u sve sive moždane ćelije, da zapamti. Da samo samnom bude pravo, jedinstveno muško! Moja usavršena gluma ma, prava sam bodu mu guzove oči.

Moj bucko, moj šečer.

- Na mene?

I, kao, zinula od čuda.

A njemu, od mačizma, prepuna mužjačka muda.

- Pa, rekla si da si u tim... porodičnim problemima, zar ne, maco?

- Ne možemo nikako da se složimo. Prestareli su čak i za svoju generaciju... Ometaju me psihički i fizički.

- Ovo će biti moj poklon tebi... nama - naglasio je, već se zamišljajući kao paša u svom mini haremu. Ko zna šta mu se vrti u glavi, ali, ako. Ja skačem od sreće, ljubim svoje kuće i macu, mog plišanog medu... i ko zna šta još!

Ispijamo viski i još jedan. On ne brine za vožnju, kaže. Ima naročite VIP veze u policiji, njega nikad ne zaustavljaju, neka ne brinem.

Uz njega, stisnuta. Dok silazimo kao italijanski skriveni ljubavnici. Ja s ključevima u džepu. I, na rastanku, da. Da, da. Čućemo se sutra. Cimnuće me, cimnuću ga. I neka ne brinem, taj broj je poseban. Pa ja i ne brinem.

Samo ću da sačekam i sutra. Bez prebacivanja stvari, sve dok garsonjera i zaista, pravno ne bude moja. Pa nisam ni ja od juče. Dok kreše govori jedno, a kasnije sve zaboravi.



U taksiju mozgam. Moraću da uspostavim neki red.

Već je gusto. Već su počeli da guraju. I znam u početku je uvek ovako. A posle? I zato moraju svi pod moju štiklu.

Tamo će im biti udobno i meko. Kad god se vidimo. Da, vremenom, počnem da slušam o ženama. O poslu, o lovi. Pa i hoću, medvedići moji, hoću. Ali, sve ćete to doplatite, aha.

I sve za sada lepo teče.

Jedan krucijalni problem sam resila, rizikujući i svoje skupo dupence. Uletela u zločin. Ali, u meni ni trunke kajanja, ničeg. Skota, podrumskog pacova, samo sam gurnula u rupu kojoj i pripada. Ostalo se lepo odvija. Profa mi liže guzu kad hoću i preko njega krckaću jedan po jedan ispit na faksu. Polako, ali sigurno. Tatica grize kao lud.

Kipar je tek načet. Imam karticu i konto u banci. Dejan i garsonjera. I ako ih bude još, neka ih bude. U meni toliko pozitivne energije za lovom, za što više sjaja, svega! Dok ležim u svom krevetu, nastavljam da razmišljam. Pa oni su samo glina, plastelin koga ja oblikujem svojom picom, svojim prstima. Glačam ga jezikom, zubima. Dodajem pljuvačku kao vezu.

Za sada je sve kul, ponavljam kao mantru, tonući u san. Za sada je sve kul.

Kao da zaista sanjam.

Sama, ogrnuta maglom i vetrom. Po stazi ružinih latica koračam. Poželjna, sexy, sa strašću u zenicama. Ja sam lutalica s čežnjom. I mnogo mi treba, premnogo. Novac je za mene Jevanđelje sveto, muškarci moji apostoli. Da ih navučem, pa da ih svučem. A oni su kao izgubljene ptice koje bi u moje slatko krilo. I ja sam njihova Godiva, požuda i pohota. Da klanjaju se meni, sluđeni. I želje moje da su im zapoved. I dokle, dokle tako? Do u nedogled. I tonem, tonem, tonem. U taj mirisni, obojeni san.

Moje podozrenje nije imalo osnova. Plišani meda je održao reč.

Sutra sam u svojim rukama imala sve overene papire. Garsonjera je bila moja, apsolutno moja! I naravno, kolima mi je prevezao stvarčice u novo gnezdo. Na stolu sam ostavila samo kratko pisamce: poslušala sam te, Zorice. Našla sam sebi stan. I ništa više. Neka lupaju očima u moju praznu sobu, kadgod se sete.

Kresnula sam se s Dekijem na brzaka i on je otišao. Satima sam se muvala po garsonjeri, lickala i doterivala, iako je sve bilo udešeno do maksimuma. Sipam sebi pićence, sedim i kuliram. Kako život može da bude organizovan i lep! Samo je trebalo upoznati prave muškarce. Oslušnuti njihove želje, misli. Uzdisati, jecati. Dati im ono što traže u krevetu. Dobar, odličan, razbijački seks! I ako fale, ako im se desi kuršlus, pa šta? Tu je maca daća, uteha. Tu su prstići i mačkica.

Znanje, kažem sebi. I čestitam sebi. I eto, Nataša, eto!

Kako se svepromenilo kada si stvari uzela u svoje ruke. Kad nisi srljala k'o muva bez glave, kad si mislila glavom, a ne srcem. Srce te je bacilo Surčincima, u kal. I skoro izbrisalo s beogradskog asfalta. Da budeš u nekoj kosmičkoj ili kosovskoj rupi. Da budeš protoplazmatična hrpa sluzi i suza, kajanja. Da ih trpiš svakako, spreda i zguza. A spas bi bio kao jedna daleka zvezda. Ona koju bi, sretnica, mogla ponekad da vidiš kroz procep na krovu. A sada, gle. Pogledaj Sada!

Za tako malo vremena postigla si, za druge, nedostižno mnogo. Jedu ti iz ruke. Ližu ti piću kad poželiš. Tvoji su, i biće tvoji, samo budi njihova zvezda vodilja u send. One druge kučke ostavi njima. Za sve još ima vremena.

I tako jeste, mrmljam, dok se vrtim po garsonjeri. I tako jeste. Bila sam nekad obična, lepa kučkica. Zatresnuta u običan tattoo nekog kulova. Mislila da se sve što leti, jede. Da samo dragi momak može da te jebe. O, ludo! I dok se nisam napila hladne životne izvorske vode, lupila tintarom i dupetom o tie, sela na usijanu surčinsku plotnu, nisam ukapirala.

A onda jesam.

I imala sam malo i sreće.

Povukla sam se u stranu, zbrisala. I Željko je bio tu kao protivteg. Njihov interni rat s onima tamo.

Mmmmmmm. Viski mi baš prija.

Postaću zavisnik, cerekam se svom liku u ogledalu kupatila, dok nazdravljam sama sebi. Da, ali i to mi ide uz posao. Pa, svi oni šljokaju. S kim si, onakav si. A ja sam baš ovakva. Kakva jesam.

Nataša sponzoruša.

Sada slobodna. Matorci su samo dim cigarete. Bez Zoričinih pridika i seruckanja o moralu.

Zorica, mamica.

Čiju sam ja jednu od tajni otkrila. Pisma, ali ne Radomirova. Njene igre iz mladosti, ples i kres.

Pa, koja je tek ona kučka bila! I to tada, u onom vremenu! Sponzoruša dvadesetog veka. Ali, ali. I to je ono što nju boli.

Šuplja ko ispražnjen šipak. Jer ništa od svega toga nije iskoristila. I Radomirjoj je bio poslednji voz.

I moraću jednom da pročačkam tu još dublje. Do onih starih, matorih. Do babe balerine, sponzoruše nekih dalekih oslobodilaca, aha. Koliko tek tu ima mulja i blata. Koliko jeba, a koliko zlata? Uzdahnem, ispijem. Vreme je da izletim na asfalt malo. Jer, ovde, za mene vreme kao daje stalo. I, gle:

poruka stiže na mobilni. Tatica? Profa? Deki? Čitam.

I da li da se radujem?

Onaj koga do sada, posle Hajata, nisam ni videla, ni čula. Čovek sa suvom facom, koji je obrađivao moju guzu.

I šta bi on sad hteo?

I da li da mu odgovorim?

Ali, zašto da ne?

Hajat je još svež. A njemu je bilo baš lepo. I, naravno, pretpostavila sam, više nije hteo u trojku.

Kao i Tatica. Kao i Deki. Sad me svako hoće samo za sebe. Svoju jeb igračku na navijanje.

Razmišljam, kontam. Ne bi trebalo da ga odbacim, a da se ne uverim šta hoće. Osim kresanja, jasno.

Koliko on može da pruži?

I oni su takvi:

svako će da me ima, ali niko neće da priča drugome o tome. Njihove tajne, koje će čuvati samo za sebe. I tu ću morati da budem ekvilibrista. Da nikada ne budem više s dvojicom. Raspored, kao svaka precizna i fina sponzoruša. Bez sudaranja u liftu i na stepeništu. Baš tako. Šaljem poruku da sam dostupna. Javi se, Žarkiću. Dok spremam sebi kapučino, telefon zvoni. Javljam se, kratko: - Da?

Mada mu odlično pamtim broj, plus što je i u memoriji. Važan je utisak, stil. Kad delim karte, kad otvaram špil.

- Nataša?

A ko bi, somiću, bio?

- Ja sam. O, zdravo, Žarko.

- Zdravo, Nataša. Pa što te nema da se javiš? Znači, gori mu između nogu. I puna su jaja.

- Bila sam preokupirana fakultetom... Junski ispiti, tako.

Da li guta žvaku, njegov je problem. Ako hoće ono što ja mislim da hoće, progutaće. Jer, probao je samo mali deo mene. Ona njegova faca još tamo kod Tatice, rekla mi je da može mnogo, ima mnogo... želi mnogo!

- Znaš, radi se o poslu. Sada, kad više nemaš obaveza na fakultetu, možda bi mogla.

- Mogla, a šta? Igra počinje.

- Vidan mi reče onomad da si bila zaista na visini, tamo na Kipru.

- Pa i nije tamo baš neka visina - smejem se. Ali čekam. Kao, smeje se i on s one strane.

- Da, vidiš... Zovem te s posla. Vidan mi te je nahvalio, znaš. Tvoj suptilni i istančani smisao za jezičke finese. A meni je danas baš potreban prevodilac.

- Ja? Pa ja ne studiram filološki, nego umetnost.

- Ali si odlična kao podrška. Govoriš dva jezika, znaš. Osećaš finese... Možda ti je sklonost ka jezicima urođena, ko zna. Idu ti, uglavnom.

- Svakodnevno se usavršavam - kažem. - Pretplaćena sam na časopise, tu je i američka čitaonica, francuska takođe... -

- Fino. Fino, odlično.

- Pa, tako. Ide mi.

- I? Da li si zainteresovana?

Pa, dosta je bilo. Hajdemo konkretno.

- Da li je to nešto stručno? - pitam.

Brz je kao Hijavatina strela. - Ma ne, ne. Konverzacija, neobavezan razgovor poslovnih partnera.

Oni su Ameri, znaš.

Ameri? Ma, da me to on ne podvodi? Beograd je pun agencija za poslovnu pratnju. Ipak, ne.

Posao, da. Ručak, da. Konverzacija, da. ALI ON ŽELI MENE.

- Da li će tvoja firma da kompenzuje moj honorar? Pitam i kao, smejem se.

To je jedva i čekao.

- Bože, pa svakako, Nataša! Honorar ću ti ja na ruke isplatiti, bez brige.

- A koliki je? Ja studiram, znaš.

Prevaziđena žvaka, ali nešto je moralo da se kaže.

- Hiljadu evra, Nataša. Ako misliš da je malo...

O, ne. Dovoljno je. Za ovaj naš prvi put. Zapravo drugi, ali ono se ne računa. Ovo je pravo.

- Ne, sve je u redu. Da li treba da se specijalno udesim? Čitala sam mu liniju misli.

- Obuci se provokativno, de luks. Budi, uostalom, ono što već jesi, Nataša.

- I biću, budi bez brige, Žarko. I gde je to?

- U Hajatu. Ameri vole luksuz. Dogovor je bio na visini i ostalo će biti na visini. Hajat, u pet popodne.

Pa da, Ameri to vole tako.

- Da dođem sama?

- Poslaću po tebe kola, samo reci gde. Dajem mu sadašnju adresu.

- Šofer će u četiri biti kod tebe, Nataša, Ti budi spremna.

- Neka se javi na interfon.

- Moj šofer se zove Aleksandar. Predstaviće se. Pozdravljamo se i to je to. Osim što sam mu u glasu osetila zadovoljstvo. Možda je znao. Za Taticu i mene. Možda je znao i za Dekija. Možda, možda i ne. Pa opet, bila sam u pravu. Svi oni žele mene uz sebe. Da me ne dele. Ali, Nataša je ta koja postavlja pravila. Ja. I onda se banjam u kadi.

Bacam na sebe šampone. Utrljavam skupa ulja, da mi koža zablista, da je obavije mistični sjaj.

Da mu se muda odmah naduju od želje do rasprsnuća! Zatim, gola golcata, u svojih trideset kvadrata privatne imovine, vadim iz plakara svoje inostrane suknjice, haljine, komplet. Da ih oborim s nogu, rekao je. Pa i oboriću ih.

Diskretno, ukusno. Otmeno, sa stilom. A ipak prozračno i provokativno. Komplet Donatele Versace, kupljen na Kipra. Boja

kajsije. I ne do pola guze, već malo više od kolena. Ispod francuska paučina od veša.

Noge su mi glatke kao mermer i čarape ne nosim. Frizura mi je moderna, kul. Šminka, guzačice će odmah da snime, Revlon i skupa, skupa, skupa. Da im se od zavisti smrznu piće. I kad me pogledaju u lice, da u sebi kažu: bravo, sestrice! I čekam. I tačno: Četiri popodne. I zvuk interfona. I šofer gospodina Žarka Kovljanskog došao je po gospođicu Natašu. Kažem mu da silazim.

Tamo dole visok momak u odelu čeka. Možda je plus i bodi gard svog direktora i gazde, ko zna?

Osmeh doziran koliko treba. Emocijama i razmišljanju tu nema mesta.

Posmatram Beograd u prolazu. Moj Beograd.

Mnogo, mnogo mi je lepši nekako sada.

Dok prelazimo preko mosta, trznem se. Tamo, negde u industrijskom otpadnom kršu, smrad je zagrizao prašinu. Pa, počivaj zauvek u paklu, skote, pozdravljam ga. Poslednji pozdrav od Nataše, moj bivši voljeni tattoo.

I evo, Hajat.

I sve u stilu. Otvaranje vrata, naklon. Moja damska, spasilačka, italijanska torbica i ja u stilu s Versace kompletom. I pratnja ljubaznog momka, koji je, naravno, znao, do sale.

A tamo, za posebno naglašenim stolom, ekipa čeka.

Žarko ustaje i dok me čeka, na licu mu vidim da skoro svršava. Kao što ja već sada znam kad nekog oborim odmah s nogu. Klasičan nokaut, bez brojanja. - Predivno izgledaš - šapne, nagnut nad mojom rukom. Upoznavanje. Dva Amera. Dve pratilje. Naravno, naše, beogradske face. Kao, u kul fazonu: ovo je samo posao, ništa više. Ali, ludike nisu. Odmah su ukapirale da je budžonosac ispod mog manikiranog nokta. Pa neka ih, te guzačice mogu da mije ližu samo. Prvi Amer je ćelavko, s licem crvenim kao jabuka. Krupne, plave vodnjikave amerske oči. Nataša, kažem. Po protokolu, prva pružam ruku. Džordž, uzvraća i ono obavezno amersko: how do you do? Uzvraćam na oksfordskom engleskom, uobičajenom frazom. Ali, beležim prvi poen za Beograd. Dragi je mlad, relativno mlad. Videlo se da dosta vremena provodi na teniskim terenima. Mišićav i taj bi, sudeći po pogledu, odmah ispod mojih tangi. Piter, Pit za prijatelje.

Aha. Pa da odmah, posle tri viskija, budemo kul i pajte. I kako mu se plavojka do njega odmah ogadi? Imala je rasne silikone, napumpane usne, verovamo i hirurški stisnutu piću. Sedamo. Sa guzačicama samo klimanje i razmena imena. Nataša, za obe. Glorija. To je bila okrugloglavog Amera dojilja. Vanesa, izabrana iz kataloga za Pita. I gde samo izbunare ta imena? Umetnič-ka, pretpostavila sam. Žarko se, naravno, smestio uz mene, mirišljavu obaračicu s nogu. I, jasno, predstavio me je kao svoju nezamenjivu sekretaricu. ReČju, čudo. Sposobna, spremna. I tako dva, tri minuta, samo o meni. Malo i ja svršavam od zadovoljstva, samo što ne predem. Amerima je, kao, milo, da upoznaju tako mladu, a talentovanu poslovnu devojkicu. Nije nego. A već su mi ga trpali svuda, u mislima, jasno. Guzačice ćute, jer ovo nije njihov fah. O, nisam sumnjala da parlaju engleski, ali uloga im je drugačije zamišljena. Za lov, koju dobiju, otvaraće usta samo kad budu upitane. Ili kad treba da obave felasio nekom od Amera. A ja?

One to zaista ne znaju.

Možda... MOŽDA sam zaista i to što budžonosac brblja. Niko se ne pali toliko na sponzorušu, ili agencijsku piću.

Predstava počinje.

Zavesa se diže.

Žarko je u ambijentu, njegova firma je sponzor. On časti i masti, Ameri su zadovoljni, ugovori su potpisani. Lova će da teče mlazom.

Momci oko nas, uniformisani. Zuje kao pčelice radilice. A ja, kao matica. Biram, jer Žarko to želi. Ameri, klimaju, konverzacija teče, plete se, kolariću paniću... Guzačice ponekad ubace refren, repliku. Moja špika je esencijalni Oksford. To oba Amera primećuju, pohvaljuju.

Skromnica, Natašica, crveni od stida. Žarko kao da dobij a krila. Mali gestovi rukom koji Amerima kazuju da smo nas dvoje i nešto malo više.

Ameri piju žutu i belu osu. Jer vole, ljube sve što je srpsko, domaće. Guzačice tamane Balantajn.

Ja duvkam svoju duplu Smirnoff votku. Žarko, nad mojim uvcem: - Zašto si tako uzdržana, Nataša? Mazim ga butinom. Grizem zenicama.

- Hoću da budem kul i dosledna do kraja. Ja sam tvoja... I slika tvoje firme, kako si rekao. Neću da se nacvrckam pre njih. A šta ćemo posle?

On, vidim, drhti.

- Uzeo sam za nas dvoje sobu. Možeš li da ostaneš?

- Za tebe mogu i hoću.

To mu je dovoljno. Bestijarijum pića se nastavlja.

Predjelo. Naš voz, čuveni voz. Ameri ga trpaju u sebe. Pregrada s belim vinom, uz ostrige i bakalar. Pauza, uz konjak i kafu. Guzačice se u toaletu kao sređuju, ali maca, ja, Nataša, ne ustajem. Izdržljiva do bola. Glavno jelo se donosi. Fazan, ko ga želi. Jastozi i divljač. Sve pomalo srpski otkačeno i ludo. Kolesterol se trpa u amerske vene. Šapnem da idem da popravim šminku.

I, kao da sam znala, tu su za mnom i njih dve. I odmah na stvar. U glavu.

- Nataša, jel tako? Crnka, Glorija. Klimnem. A znam šta hoće.

- Pa, nemoj da nam uzimaš klijente - kaže.

- Ne uzimam vam ja nikog - odvrćam.

- Ne foliraj se - upada Vanesa, od Bred plavušana amerskog Pita pratilja. - Ova dvojica naših proždiru te očima. Ako pristaneš, ode naš honorar.

- Zar niste naplatile unapred? Hajde da ih pitani i malo zezam.

- Ne - kaže Glorija. - Trećina unapred. Ostalo po obavljenoj pratnji... znaš već.

- Pa ostavite ih da gledaju. Aktivirajte se i vas dve malo. Mene ne interesuje ni jedan od njih dvojice. Ja sam ovde uz svog direktora.

Malo su zinucnule. Malo više i pripite od viskija.

- Ti si mu... ali, zaista, sekretarica? Kao, čudim se. Šta vam je, guzačice?

- Jesam. Zaista. I ovo je za mene prekovremeni rad. A sada da se vratimo? I udarite im forsaž, pre nego što se iskuliraju. U sobe.

Vraćamo se sve tri.

Za našim stolom još gore vri.

T3eΓ

SPONZORUČA

Sat kasnije Ameri su skoro u nok daunu. Žarko, suptilno, predlaže odmor. Ijedna i druga, hvataju pod ruku svoj plen. Žarko i ja se



pozdravljamo i ostajemo za stolom. On potpisuje račun, još jedna, sada dupla votka Smirnoff za mene, a za njega Napoleon konjak.

Miluje me očima, traži neku potvrdu, nešto.

- Moram da ti odam priznanje, Nataša - kaže. Ja se smeškam, pijuckam.

- Bila si otkrovenje. Imao sam mnogo ovakvih poslovnih ručkova, koji su se na kraju pretvarali u neobuzdano pijančenje. Ali ti si sve konce držala u rukama, sve! Amere si oborila s nogu, načisto. Kad ste bile u toaletu, samo su govorili o tebi... Tražili čak i broj tvog mobilnog.

A to je mala proba.

Mene, Natašu sponzorušu, da proba, ej! Ne uzimam mu za zlo. Ako namerava nešto da kupi, ima pravo na proveru. Ispijam votku na eks. I kažem, tiho, umilno: - Ja hoću tebe, Žare, tebe. Bujanj treska u njegovim ušima.

- Ameri su samo tvoj posao. Ono što si želeo, to si i dobio, zar ne?

Da, klima, da, da.

- Ameri me ne interesuju. I šta ćemo sa sobom? Ispija konjak, mi ustajemo.

I lift i naša soba.

Uranjao je u mene kao da je tražio blago cara Radovana, lud, napit, ali i napaljen do maksimuma, opijen od želje... Slušam njegove reci, obećanja. Imaće mesto za mene u firmi, ili ovako, honorarno, bilo kako! Tako me želi! A ja računam koliko duboko je zašao u moj vreli vir zavodjenja, koliko mogu da ga opčinim, učinim pohotljivim. Halapljivim usnama kidao je ognjene cvetove mojih dojki, sisao moje bradavice, obmanjujući sam sebe da je neponovljivi ljubavnik, jebač, mužjak! Bitno je da znam daje sada moj. I sutra, sutra kada se otrezni, imaće moju sliku na retini. Moj dah na svom vratu. Sećanje na to kako se dajem, kako uzimam. I kada, i ako, priđe nekad svojoj ženi, JA ĆU MU SE VRATITI! I tako će i biti.

Nedelju dana ima brzo da prođe. Ja sam sabirala utiske.

Poruke stižu od njih, mojih ptičica. Mačora, mede, slikara, direktora. I svi uz sebe žele i Natašu.

Srela sam se jednom s Radomirom, ocem. - Gde si, zašto se ne javljaš?

- Neka se sve malo ohladi, važi?

- Imaš li smeštaj, Nataša?

Klimnem. Pokazujem mu ključ od garsonjere. - Nisam na ulici. Kaži to i svojoj Zorici. Radim honorarno, zarađujem.

Pričam mu, ono što treba da čuje, o Hajatu. Izgleda, kao, primireno zadovoljan. Guram mu u ruku petsto evra. - Uzmi... Radomire i ne govori mi ništa. Ajde. Rastajemo se. On svojim, nekim putem, ja svojim. Život je to. Dok hodam, ne mislim. U garsonjeri se sabiram, oduzimam. Pa, trebalo bi da budem srećna, da mi porastu zečje uši! Isključujem telefon. Tako je, ponekad, bolje.

Izlazim i ceo dan, ćelu noć lunjam, menjam mesta. I svi likovi su mi isti. Smejem se. Družim s nekima sa faksa. Govorim nešto, govore mi nešto.

I onda, opet, kao da postajem svesna nečeg. Da neko neutaživo u mene pilji, fiksira me, gleda.

Pa, majko Božja, vrištim, paranoično se osvrćući, skot je mrtav, mrtav, bespovratno mrtav! I već su ga izjeli crvi! Ali nešto u meni cvili, grči se, propinje. I to su simptomi straha. Znam ih. Još iz surčinske prljave magle. Pa preko onog smrada sa tattoo-om na ruci. To je to i nema druge.

Prišao mi je u Knezu. Bila sam sama. Visok, smeđ. Onako, po mojoj meri.

I odakle znam tog lika?

Predstavio se, kao, Viktor.

Nešto me je gurnulo da mu kažem da sedne.

- Nisam nametljivac - rekao je, dok smo pili Hajneken pivo. - Nemoj tako o meni da misliš.

- O? A šta da pomislim?

- Nešto lepo, recimo.

- Slušaj, vidim te prvi put. Jel ti to mene, kao, muvaš?

Osmeh mu je kao tajanstven. Sleže ramenima. - Nimalo, ne. Video sam da si po drugi put ovde sama. Dan, pusto je, vrelina. Nisi na Savi, na Adi, na Lidu. Devojka tvog izgleda lako bi našla adekvatno društvo.

- Znači, ipak me muvaš. Mislio si na sebe?

- Ne - kaže opet. - Čudno je to malo. Čekaš, u stvari, nekog? Poznanika, prijateljicu?

- Ma šta to tebe u stvari briga?

Počeo je da me malo nervira. Plaćam, odlazim.

I opet je on kod mene.

Ovog puta u piceriji. Nije mi prišao. Sedeo je za drugim stolom s nekim društvom i samo mi se javio pokretom glave. Nešto me je kopkalo u vezi njega. Nešto... šta? Nisam ga znala, ni videla. I ko je pa on sada? Muvatori se ofiraju u početku i brzo. Ovaj, nazovi, Viktor, nije ni pokušavao.

Danijela mi u Knezu otvara oči. I sagnuta u stranu, šapće: - Znam ga preko jedne prijateljice. Jeste Viktor, to mu je ime.

- Pa što se zalepio za mene?

- Jebiga, ne znam, Nataša. Ali, znam ko je.

- Pa ko je jebeno, ko?

Gleda me. - On je inspektor, kriminalistički inspektor.

Malo zinem.

- Narkotici?

Odmahne glavom. - Krvni delikti. Ubistva i ostalo.

Gangovi, fukara s ulice, to.

Srce mi usporava, staje.

Htelo bi negde dole, u noge, u pete.

I kao da to Svevišnji želi, sretnem mu pogled. Čudan. I jedva čujno... zdravo. Kome, meni?

Ali, stegnem dupence. Stisnem piću.

Kuliram.

- To ne ide kod mene. Oni nemaju kintu, goli su ko puževi golaći. I nije moj tip.

- Možda ti se nabacivao zbog onog ranijeg? Ekstazi, znaš.

- Pusti to. Kad je to bilo.

- Pa otkud znaš? Možda hoće neki detalj, da te smuva i da mu ti pevaš šta si znala, šta znaš. Ej, nisu oni lujke.

Tako. To je to.

Krimi murjak koji bi da me smuva. Ali, je li to sve? Sve, sve, apsolutno sve?

I da li želi samo da zagnjuri glavu među moje noge, ili je tu nešto mnogo dublje?

U garsonjeri strah me ponovo hvata.

Vreme je prošlo, znam. Ali, oni beleže i pamte. Da li sam ostavila neki trag u Audiju onda? Je li me neko video kada sam bućnula

pištolj u šahu?

Pitanja i pitanja.

Zajedno sa strahom me krešu i delju. Nikad jebenog mira.

Sad, kad treba da uživam u slasti. I to baš sad! Da li me to zaista prošlost prati? Ne budi paranoik, Nataša, govori moj alter ego. Uradila si jebeno pravu stvar, jednom zauvek. Ne lupaj glavu, živi i dalje isto. Ako nešto i sumnjaju, nemaju dokaza. Možda, ako je sve tako, samo čekaju tvoju grešku. Zajebi ih! Zajebi ih kao sve! Načisto!

I jeste tako, mislim pod tušem. I jeste tako. I ako me prate, nadziru, onda znaju i za sve moje. Ali, branim se sama od sebe, oni su moćni, imaju VIP veze, čak i u muriji. Ne paranoiši, kuliraj.

I TAKO ĆE I BITI! ISKULIRAĆUIH SVE ODJEDNOM. NEĆU DA ODBACIM SVE OVO, NE. NIKADA. POMISLI MALO I NA SEBE, NATAŠA. SAMO O TOME MISLI.

NISI OBIČNA KULOVKA.

TI IMAŠ MUŠKA MUDA, TI! JER TI SI NATAŠA. SPONZORUŠA.

I PUSTI VREME I OŠTRI ZUB, DA ZAREZU UMESTO TEBE.

KULIRAJ I ESKIVIRAJ. I NE ZABOKA VLJAJ. TI SI JEDINA, NEUNIŠTIVA. TI SI NATAŠA. SPONZORUŠA.

Sponzoruša / Nedeljko Meseldžija. - Zrenjanin ; Grafikam, 2008 (Zrenjanin : Grafikam).

Ovo je "true story", istinita životna priča devojke sa beogradskog asfalta. Potresna, snažna, surova, upečatljiva. Imena lica su izmenjena, svaka sličnost je apsolutno slučajna.